

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

***E**n het wil maar niet winteren. De schaatsfoto's hebben we dan ook maar in de doos gelaten.*

In dit nummer de Fam. Dubbelaar uit de JL en nog een bijdrage van Fred Devilee over hoe een kruidenierswinkel probeert te overleven. In 2016 geen buurtkrant meer maar een nieuwsbrief die verschijnt als er nieuws is. Nieuws in de vorm van verhalen of foto's. En alle verschenen buurtkranten komen op een gesloten website. Maar daarover sturen we alle lezers nog een mail als de site klaar is.

We deden het met plezier maar denken toch dat alle verhalen die verteld konden worden zijn verteld. Mochten we nog wat missen dan zien we dat wel in onze mailbox!

Tot slot nog een link naar een heel mooi youtube filmpje van onze laatste reünie. Op een professionele wijze gemaakt door Frans Prins (JL3). Bedankt Frans, we hebben er van genoten.

De link komt in een aparte mail straks naar jullie toe!

Groet en wellicht tot ziens in 2016!

Ilse en Hans

Fam. Dubbelaar JL 23

De familie Dubbelaar woonde in de Jan Lievensstraat op nummer 23. Op de foto hierboven zo halverwege het linker rijtje huizen. Samen met drie zonen, Piet (1934), Wil (1938) en Rob (1943). De familie is na de oorlog in de Jan Lievensstraat komen wonen. Daarvoor woonde op nr. 23 de familie Timmermans. De fam. Dubbelaar woonde eerst in de Roodborststraat op nummer 27 (Vogelbuurt) in Leiden. De burens van de familie waren op nummer 25 de familie de Vriend en aan de

andere kant op nr. 21 de familie Heemskerk. Mw. Dubbelaar, geboren Onderwater, had geen beroep en zorgde voor het gezin. Piet Dubbelaar sr. werkte bij de beveiliging van het marine elektronica bedrijf in Oegstgeest. Zijn uniform gaf hem voor de kinderen uit de buurt een zekere status. Dat is een agent en daar moet je geen ruzie mee krijgen! Iedere ochtend tufte de heer Dubbelaar op zijn brommertje richting Oegstgeest.

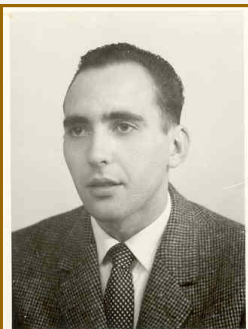
Dhr. en mw. Dubbelaar aan de wandel op de Korte Mare.

Piet sr. is in 1966 op 57 jarige leeftijd overleden aan longkanker.

Mw. Dubbelaar is na het overlijden van haar man verhuisd naar de Meerburgerkade en daarna, toen het echt niet meer ging, opgenomen in Zuydtwijk. Daar is zij in september 1994 overleden.

Piet jr. geboren in 1934 werkte bij het grossierbedrijf van sigaretten en sigaren Dekker aan de Oude Vest. Het bedrijf dat in 1969 op oudejaarsavond volledig is afgebrand. Mogelijke oorzaak was vuurwerk. Piet heeft gespeeld bij UVS en bij ASC. Net als zijn jongste broer Rob.

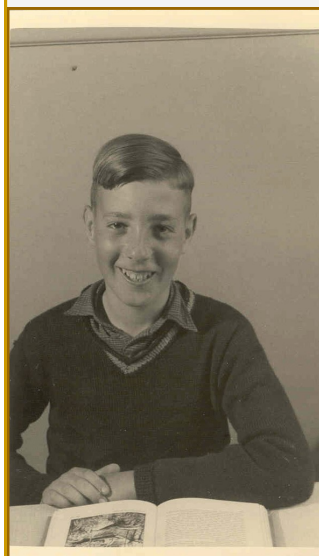
Piet jr. heeft samen met zijn vrouw en drie kinderen gewoond aan het Utrechtse Jaagpad en heeft na de

Piet Dubbelaar

brand zijn werkzaamheden voortgezet bij een Haagse groothandel voor sigaretten en snoep. Piet is op 1 april 2000 één dag voor zijn 66ste verjaardag overleden aan een hartstilstand. Hij was daarvoor al jaren ziek.

Van de tweede zoon van de familie, Wil Dubbelaar geboren in 1938, weten we niet zoveel. Hij heeft gewerkt in de grafische industrie en woonde eerst in de Zaanstraat en daarna is de familie verhuisd naar de Stevenshof in Leiden.

Rob Dubbelaar

Rob Dubbelaar, de jongste zoon van de familie, heeft na het overlijden van zijn vader nog jarenlang bij zijn moeder gewoond in de Jan Lievensstraat. Daarna is hij verhuisd naar de Josef Haydnlaan in Leiden. Rob is altijd alleen gebleven. Hij werkte bij Koningsveld in de Rooseveltstraat in Leiden. Hij maakte deel uit van een

vriendenclub die elkaar op vaste tijden in het AC restaurant in Leiderdorp ontmoeten. Daar is Rob ook op 20 september 2003 op 60 jarige leeftijd plotseling aan een hartstilstand overleden, drie en een half jaar na het overlijden van zijn oudste broer Piet. Rob was ook een voetballer bij ASC. Rob was een binnenvetter Voor de kinderen van zijn oudste broer was Rob hun lievelingsoom. Hij kwam regelmatig bij zijn oudste broer op bezoek.

Reageren? Mail naar :
hansvanulden@gmail.com

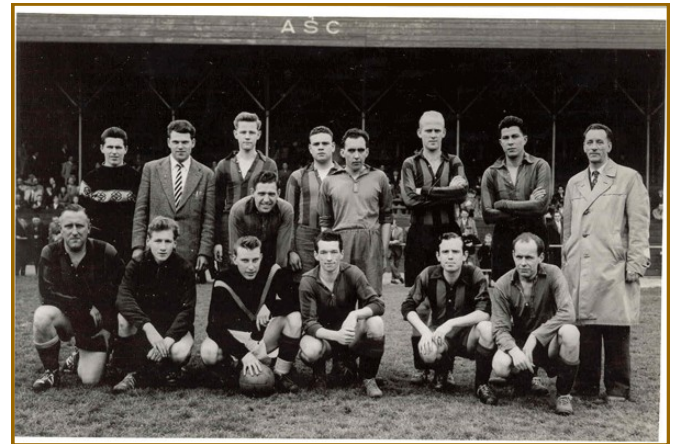
Rob poetst op een zomerse dag zijn schoenen

Piet Dubbelaar in een UVS shirt?

Terwijl pa de band van zijn bromfiets repareert.

Piet terug op het oude nest van ASC. Alleen zijn shirt had hij nog niet

Rob in de achtertuin van JL 23. Bovenaan de foto is nog net iets te zien van de sportvelden die daar toen lagen.

Rob bij de jeugd van ASC

Rob (r) en Wil tijdens de bruiloft van Piet

De Winkel van Devilee

Op de Haarlemmertrekvaart 57d (op de hoek van de FMV) woonden vanaf 1957 de familie Devilee in de kruidenierswinkel die ze hadden overgenomen van de heer Wassenaar. Ton was toen 17, Fred 12 en Rob 11 jaar. Het was best aanpoten in zo'n winkel. Truus Hogerwerf was meegeko-

De oude Sperwer-winkel van Wassenaar

men vanaf de winkel die ze ervoor hadden aan de Oude Rijn 67 (Leiden) en hoorde helemaal bij de familie. Ze was het vaste winkelmeisje. Op de vrijdagavonden werd tot laat in de avond gesopt, geboend vakken gevuld

tot de winkel helemaal klaar was voor de zaterdag. Om 12 uur 's nachts was er traditiegetrouw voor ieder een balletje gehakt. Op vrijdag werd er geen vlees gegeven. Na 12 uur was dat verbod voorbij en gingen na de bal de "kinderen" naar bed

en Truus terug op de solex naar Rijpwetering. Als het maar even mogelijk was moest de jeugd meehelpen in de winkel: vader Devilee hield alles nauwlettend in de gaten. Fred was eens samen met een vriendje (de naam ben ik ff kwijt) via de garage van Erades op het platte dak van de FVM geklommen. Pa kreeg dat in de gaten en de pubers kregen in duidelijke taal te horen dat DAT NIET mag: Ze moesten als de donder naar beneden komen. Fred nam dat blijkbaar

erg letterlijk: hij sprong van het platte dak op het schuine golfplaten dak, maar ging daar dwars doorheen net achter, langs de auto van pa-Devilee. Een hersenschudding was het gevolg en 10 dagen plat op de rug. Eerst moesten ze afscheid nemen van het trouwe winkelmeisje Truus. Haar bescheiden salaris was niet meer op te brengen. Toen de Devilee's de winkel moesten sluiten zijn ze nog een tijd blijven wonen in het oude winkelpand. Daarvandaan vertrokken

ze naar Warmond en later naar een bejaardenwoning in Oegstgeest. Ton ging naar de PC.Hoofdstraat in Amsterdam. Waar hij na een verblijf in een verzorgingstehuis is overleden. Rob heeft enige tijd in Leiden doorgebracht waarna hij in Sassenheim zijn laatste jaren heeft gesleten en Fred verhuisde al heel snel naar Bemmelen, waar hij ook nu nog woont en weleens wat schrijft voor een buurtkrant van zijn geboortestad Leiden..

De kinderen Devilee rond het zilveren bruidspaar

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

De kachel is weer aan. Tijd voor wat winterse plaatjes. In 1954 lag de Vaart dicht. In februari van dat jaar vroom het nog 15 graden en het bleef vriezen. Pas in de tweede week van Maart waren we van de vorst af. Van Nico Noppen kregen we de winter 1954 toegestuurd. Nu verder met het heden. De verlengde Jan Lievensstraat is bijna klaar. De buurt op het terrein van de afgebroken Groenordhal is op een paar grote en hoge bouwwerken na klaar. We gaan ons opmaken voor Sinterklaas en Kerstmis. De maand december, die toen in ons buurtje wel heel vervelend eindigde.

We hebben ook weer wat klassenfoto's van waarschijnlijk de Mariaschool aan de Haarlemmerstraat. En alweer een foto van een verdwenen huis aan de Maredijk.

Groeten.

Ilse en Hans

Een echte warme bakker, bakker Kallenberg uit de Hansenstraat 91 met zijn jongste zoon Martin op de broodwagen. Op de achtergrond de bakkerswinkel met daarachter de bakkerij. Vanaf 1926 werd er brood gebakken. Tot in de jaren zestig. Geen van de zonen wilde de zaak overnemen. De bakkerij werd gesloten.

De Garage in de FvM

Ingeklemd tussen FvM 10 en FvM 12 de garage van metselbedrijf Erades. Hier werden de spullen opgeborgen van Tonnie en Bert sr. Eradus. Het bouwwerk is rijp voor de sloop. De strijd met de voetballende jeugd lijkt door het bouwwerk verloren. Bovenaan konden houten planken de aanval nog wel afslaan. Maar de stalen deuren hebben zich overgegeven. Er is te vaak heel hard met een bal tegen aan geschopt. Rechts nog net te zien de deuren van Wim en Rien Segaar in de jaren vijftig. Beide families zijn al snel verhuisd naar de JL. Links het raam van de familie Uljee. Ook die familie is naar verderop in de FvM verhuisd. Ver weg van het voetbal geweld. De garage werd door buurtbewoners ook gebruikt als stalling voor de auto. Een auto zo maar voor de deur liever niet. Daar was hij te kostbaar voor. 's Nachts liever achter een veilige stevige stalen deur.

We gaan er mee stoppen!?

De eerste krant verscheen op 27 augustus 2012. De laatste zal in deze vorm verschijnen als kerstnummer op 27 december. We stoppen alleen met het versturen via de mail. We gaan de krant (ook alle oude nummers) op internet zetten en met een wachtwoord beveiligen zodat alleen de lezers van de krant er bij kunnen. Nu nog "even" de internet site in elkaar zetten.

Meer nieuws hierover in het decembernummer. Dus we stoppen niet maar gaan op een andere manier verder!

Julie bijdragen zijn nog steeds van harte welkom.

Reageren?

mail naar:

hansvanulden@gmail.com

31 december 1974: Woningen aan de Haarlemmerweg uitgebrand

LEIDEN — Zondagavond heeft een ernstige brand gewoed in het pand Haarlemmerweg 56a. De eerste verdieping van het woonhuis, waar de weduwe Waasdorp woonde, brandde geheel uit, de tweede verdieping, waar een getrouwde zoon van mevrouw Waasdorp woonde, bij wie de moeder naar de tv zat te kijken, grotendeels. Toen de hele familie op de tweede verdieping bij de tv zat, hoorden ze op de eerste verdieping een hevige knal. Zij gingen onmiddellijk kijken en vonden de woonkamer toen al in vuur en vlam.

De schade op beide verdiepingen bedraagt in totaal naar schatting f 75.000. Op de eerste verdieping ging alles verloren, op de tweede het meeste huisraad. De woning op de begane grond en de aangrenzende percelen liepen waterschade op. Niemand werd gewond.

O.m. tien over 8 werd de brand gemeld. Om tien voor 9 was de brandweer het vuur meester. Tot 1 uur in de nacht duurde de nablissing.

Beide panden zijn volledig afgebroken en twee nieuwe woningen zijn er voor in de plaats gekomen. De mooie doorlopende gevellijn van weleer is in dit stukje Vaart helaas blijvend verloren gegaan!

Febr. 1954. Schaatsen op de Vaart met vlnr John van Mourik, Trudy Evers, ?? en Nico Noppen.

Klassenfoto's van de Mariaschool aan de Haarlemmerstraat. Vermoedelijk begin jaren 50. Bovenste foto banken nog van hout en gietijzer. Onderaan een paar jaar verder losse tafels maar nog wel voorzien van inktpotjes!

Begin jaren 50 opende Ernest Langezaal een herenkapsalon aan de 1e Binnenvestgracht nabij de Morspoort en naast de R.K. Wijkverpleging.

Op de foto links de kapper met de jongens van van Egmond uit de Groenoordstraat.

Stratenmakers en gek op motoren!

De aansluiting van ons buurtje met de nieuwe wijk Groenoord is bijna een feit. Over een aantal weken loopt de JL door en is het hek en het

uitzicht op de molen definitief verleden tijd. Rechts met het puntdak de aanbouw van JL 35. In onze jeugd de plek met de gammele schuur van To Henzing en een spontaan door de jeugd aangelegde groentetuin met alleen aardappels voorzien van een overdadige hoeveelheid verse koeienmest. Daarna op die plek de garage van Rien Segaar. En nu een extra huis getekend door een architect met gevoel voor de buurt. De verlengde Jan Lievensstraat lijkt geboren!

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

Het is weer gelukt deze maand. De krant is weer gevuld met foto's en verhalen. Dit mede dankzij Lenie van Duuren. Zij is gaan bladeren in wat oude albums en heeft naast de foto's ook het verhaal verteld over haar jeugd. Lang was zij het contact met de buurt kwijt maar nu hebben we haar verhaal.

Ons buurtje gaat opnieuw flink op de schop. Na het debacle van de bouw van de vuilverbranding en de daarmee gepaard gaande sloop van wat misschien wel het mooiste stukje van DV was, wordt nu na 70 jaar de GM afgebouwd. Het kleine landje verdwijnt. De hekken rond de bouwplaats zijn al neer gezet. Volgende keer meer hierover. En natuurlijk de beloofde beelden van 22 september. We hebben zoveel mogelijk gezichten in de collage geplaatst. Groet! I

Ise en Hans.

Oktober 2015. Leek het er een aantal jaren geleden op dat we afscheid moesten nemen van opnieuw een beeldbepalende villa aan DV, dan is nu toch het tij gekeerd. De bouwval is stralend herrezen als een fraai gerestaureerde villa uit de 19e eeuw. Dat hij nog zeker honderd jaar moge pronken aan de kop van de JL.

Reageren?
mail naar hansvanulden@gmail.com

De Vaart ... het laatste stukje

Van links naar rechts de huizen van de familie Franke/Mark (74), Brugman (73), Laan (72), Jansen (71) en Zirkzee (70). De rest van het blok was al in een eerder stadium afgebroken. Wat rest is, als gevolg van bewoning door anti-kraak, een aantal dicht getimmerde woningen met helemaal rechts nog een aantal woningen met de oorspronkelijke bewoners? Klaar om te vertrekken. Alles voor de bouw van de vuilverbranding waarvan de eerste (?) paal werd geslagen op 15 april 1964. Het rijtje liep nog door. De huizen van Vrouwenvelde (69), de Roode (68), Huijer (67) en Hofstra (66) waren al eerder afgebroken. Helemaal rechts de hoek van de GM en DV. Daar is nog weinig aan veranderd. Wat er nu staat?

Na de afbraak van de vuilverbranding is er een klein industrieterrein gekomen, waar oud buurtbewoner Henk Noppen zijn drukkerij had.

De officiële plechtigheid bij het slaan van de eerste paal voor de vuilverbranding is gistermiddag niet zonder horten en stoten verlopen. Toen alle genodigden en niet-genodigden op het bouwterrein bij de Gabriël Metsustraat verschenen, was er nog niets gereed voor het slaan van de eerste paal. De uitnodiging vermeldde toch uitdrukkelijk, dat een en ander om half vier zou geschieden.

Kwajongens hadden echter in de morgenuren de ketting van de lorri locomotief losgehaakt, waarna deze was gaan rijden. Er ontstond een botsing met de hijsinstallatie, die de zware betonnen palen op de lorries moet takelen. De installatie was omgevallen en bovenop de palen terechtgekomen.

Een kraanauto bracht na een half uur uitkomst en de genodigden keken hun ogen uit naar het handig manoeuvreren met de logge auto en de massieve constructie, waarvan bovendien nog een katrol was losgeslagen.

Het verhaal van Lenie van Duuren FvM 7

De familie van Duuren woonde in de FvM op nummer 6. Naast de familie Uljee die op 8

woonde. Daar weer naast stond de garage/opslag van Eradus, het metselbedrijf van de vader van Tonnie Eradus (JL27). De garage was een bekende plek

in de straat omdat de deur van de garage een prima doel was om met een bal op te schieten. Misschien ook de reden dat de fam. Uljee later naar een andere woning in de FvM is verhuisd. De andere buur van Lenie was de familie van der Boog (FvM 4).

In de zomer van 1954 is de familie Van Duuren in de straat komen wonen. De vader van Lenie werkte in Den Haag als ambtenaar bij de PTT.

Lenie was enig kind. In de zomermaanden verbleef het gezin in Katwijk op het kampeerterrein in de Zuid Duinen. Na het vertrek uit Den Haag is Lenie naar de Lagere School aan de Hooglandse

4 febr. 1956. Schaatsen op de Vaart

Kerkgracht gegaan en daarna naar de ULO aan de Kaasmarkt. Dezelfde school waar ook Bert Eradus en Peter Hop op zaten. Lenie was een goede vriendin van Ilse Franke, mede-eigenaar van dit blad. Lenie roemt nog steeds de heerlijke koffie die de moeder van Ilse kon zetten. Zij herinnert zich ook nog de uren dat zij samen met de zus van Ilse, Corry, monopoly speelden. Dan werd er door de dames flink vals gespeeld en geruzied. Menigmaal heeft mw. Franke op het punt gestaan het spel voor de ogen van de dames in de kachel te

Drie oktober 1959. Ilse met vriendje en Meity Muller, de tante van Bartina van Schie, Lenie en Aad van Tilburg.

gooien. Margriet Feltkamp van "Het Witte Huis aan de Vaart" behoorde ook tot de vriendinnenclub van Lenie. Toen Margriet na de lagere school naar het Gymnasium ging verloren haar vriendinnen haar uit het oog. Dit was ook het geval bij een andere vriendin, Olga van Haasteren, dochter van een brandweerman. De familie is naar Amerika geëmigreerd. Lenie herinnert zich nog heel goed de spelletjes die we op straat

3 Okt. 1957. Ilse, Lenie en Margriet Feltkamp op DV.

speelden en het slootje springen in het weiland. Volgens Ilse haalde Lenie niet altijd de overkant en werden na het springen de kleren gewassen bij

de fam. Franke. Ook werd er veel gerolschaatst op de Vaart en af en toen deed zij met de buurt een rolschaatsen over de singels. Werd je moe dan vroeg je gewoon aan een nietsvermoedende voorbij rijdende fietser een sleepie. Op de singels lag veel asfalt en dat was heerlijk. schaatsen. Over zo'n rondje deed je al gauw 2 uur.

3 Okt. 1958. Lenie, Henny Pauw, Willy Naves en Ilse.

Na de Mulo is Lenie in de avonduren naar de analistenschool gegaan en overdag werkte zij op de meelfabriek in het laboratorium. Na het behalen van het eerste deel van de analisten opleiding is Lenie in 1963 als au pair naar Engeland gegaan. Toen zij terugkwam waren haar ouders verhuisd en is zij lang de contacten met kinderen uit de FvM kwijt geraakt. Inmiddels woont zij weer in de buurt van Leiden en hebben we haar tijdens de reünie van 22 september uitgebreid gesproken.

Maart 1959. Spelen met de kat in de achtertuin van FvM 6.

1960 Bloemencorso met Wout Bergers, Marian Bergers, Lenie, Lineke van der Ven, Janny Kleinman, Elly Guyt en de andere twee kwamen uit Utrecht.

Winter 1959 - Vlnr. Ilse, Joko, Ria de Klerk, Marian Melman. Zittend Lenie en Robbie Melman.

14 juni 1961. Vlnr. Lenie, Ilse en Bontientje.

Nu met de jongens erbij: Leo, Peter en Fred de Gr, Fred, Tom en Robbie

Reünie oud—buurtgenoten van De Vaart en zijn zijstraten — 22 september j.l.

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

We hebben elkaar weer gezien en gesproken. Het terras van café de Re-Spons was goed gevuld. Paul, onze bar-keeper van die middag, was wat verlaat of de afspraak was niet waterdicht. Net voor de buien losbarstten had ik mijn plaats ingenomen op het terras onder de overkapping. Wachtend op de dingen die stonden te gebeuren. Al snel kwam Anneke Cozijn (JL20) aangelopen. Een bijzondere ervaring. Anneke, een volle nicht van me, is het jongste kind van Martien Cozijn, broer van mijn moeder Cisca Cozijn (JL34). We hadden elkaar de laatste 30 jaar niet meer gesproken. Halverwege de verhalen over de buurt, over de kinderen en de rest van de familie werd het drukker en liet ik mijn nicht over aan het vol lopende terras. Een prima start. Het ontmoeten van mensen met wie je in je jeugd samen heel wat hebt beleefd en het ene verhaal is het begin van het volgende. Een echte reünie dus!

Het weer zat wat tegen. De zon had er weinig zin in. De buien daarentegen lieten zich duidelijk gelden.

Hulde aan Frans Prins die zich spontaan aan bood om wat beelden van toen samen met het beeld van nu vast te leggen op video. Hij doet verderop in deze krant een oproep die wij, Ilse en ik, graag ondersteunen.

Er waren nog meer nieuwe gezichten met nieuwe verhalen. Lenie van Duuren (FvM6), vader speelde bij ASC, Joke Klerk (FvM27a), Hans (?) Ruiten(BK).

Volgende keer wat foto's van deze bijzondere middag. En later brak de zon door en schoven de zonen van Nico Waasdorp nog even aan.

Groeten en nu eerst maar eens zien of het met drie oktober ook goed afloopt.

Groet! Ilse en Hans

Fam. Jansen JL 32

Op de foto de familie Jansen met de twee latere bewoners van JL 32. Vlnr. dhr. Jansen, de kinderen Lenie, Otto, Hubert met zijn vriendin Jannie Oostveen en mw. Jansen. En aan de tafel een de krant lezende Clara. De familie was afkomstig uit Wuppertal. Dhr. Jansen was Nederlander en zijn vrouw was een Duitse. We spreken dan over begin jaren dertig van de vorige eeuw. Vader en zoon Otto waren communisten. Een niet gemakkelijke keuze in het Duitsland van toen. Zowel vader als zoon Otto hebben enige tijd in een concentratiekamp gezeten. Nog voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog is de hele familie naar Leiden verhuisd, naar de Rijnkade. Na het huwelijk van Hubert Jansen

met Jannie Oostveen kwamen zij in de JL wonen, op nummer 32. Dat moet vlak voor of aan het begin van de oorlog zijn geweest. Volgens oude adresboeken zou vanaf het begin ook nog een mw. Van der Vlist op JL 32 hebben gewoond en daarna een korte periode vanaf 1940 een zekere J. Huismann. Vanaf begin jaren vijftig woonde de familie Jansen weer op dit adres maar nu met een groot aantal kamerbewoners. In die tijd niet ongebruikelijk. Oom Hubert en tante Jannie hebben tot in de jaren zeventig in de JL32 gewoond en zijn na het pension van Hubert naar Delft verhuisd. Direct na het opleveren van de woningen in de JL (begin jaren dertig) bleek voor veel bewoners de huur nauwelijks op te brengen. Het was crises. Een deel van de bewoners trok

Zomer 1950. De achterkant van JL36 t/m JL32. Achter de schutting Mw. van Ulden. Er voor tante Jannie met Hans v Ulden op haar arm. Er overheen hangend links Frans van Ulden.

naar de Morsbuurt waar goedkopere huurwoningen leeg stonden. In de JL werden in die tijd huurhuizen aangeboden met als extraatje dat alle kamers gratis opnieuw werden behangen. De huurders die ondanks de barre economische tijden bleven zitten verhuurden een of twee kamers aan studenten, alleenstaanden of aan familieleden. Dat leverde weer wat extra geld op. Zo ook bij JL32. Daar woonde Ria. Ria had haar jeugd doorgebracht in een weeshuis en werd later als volwassen pleegdochter opgenomen in de familie. Ook heeft er enige tijd Chris van Zonneveld een kamer bewoond. Chris werkte als stratenmaker bij de

Op de hoek het huis van de familie Segaar JL36. Daarnaast JL34 de familie van Ulden. Daar weer naast het huis van de fam. Jansen en het tweede punt dak was van de familie Koet.

gemeente en beschouwde zijn wekker als zijn grootste vijand. Iedere ochtend ging hij op luidruchtige wijze de strijd aan met het apparaat. Ook woonde er een schoonzus van mw. Jansen, Reschel Sterren, weduwe van Joseph Lambertus Oostveen. Zij had geen gemakkelijke leven bij haar schoonzus. Op 4 oktober 1962 maakte Reschel een einde aan haar leven door ter hoogte van de molen van Mulder de Vaart in te lopen. Verder heeft er nog enige tijd een zekere Mila op kamers gewoond. Mila was gevlucht uit Spanje als gevolg van de Spaanse burgeroorlog. Wat weten we verder van Hubert Jansen? Hij werkte samen met zijn broer in de bouw als timmerman. Het werkgebied was Delft en Den Haag. Iedere ochtend rond de

klok van zes haalde Hubert de twee Solexen, die gedurende de nacht gestald waren in de voorste schuur bij de familie Segaar, te voorschijn en toog daarop naar Delft. Tante Jannie ging kort daarna op haar beurt naar de wollen dekenfabriek van Zaalberg aan de Vestestraat en Uiterstegracht. Zij was daar koffiejuffrouw. Omdat ook bij de familie Jansen de was gedaan moest worden begonnen op maandagochtend op de plaats bij de achtertuin de activiteiten al ruim vóór de klok van zessen. Alles buiten met grote teilen en een handwinger. Zomer en winter. De buurt was dan gelijk wakker. Maandag wasdag, zullen we maar zeggen!

Hubert was aanhanger van de communistische partij. Hij had een abonnement op "de Waarheid", het partijblad van de Communistische Partij van Nederland. De krant werd "neutraal" met een wikkel om het voorblad per post verstuurd. De postbode en de buurt mochten in die tijd niet weten dat daar communisten woonden. Op maandag hing de was al heel vroeg te drogen aan de waslijn. Waaronder een fel gekleurd rood kledingstuk. Mijn vader, niet gespeend van het plaatsen van een cynische opmerking, vroeg aan mw. Jansen of dat misschien de hansop van Stalin was. Tante Jannie ook niet op haar mondje gevallen antwoordde heel ad rem "nee, het is de pyjama van de kardi-naal".

Ook stonden er een keer twee agenten in burger bij ons (JL 34) op de stoep met het verzoek aan mijn vader het inkomend en uitgaand personenverkeer bij JL 32 in de gaten te houden. Daar had mijn vader geen trek in en adviseerde de vertegenwoordigers van de binnenlandse veiligheidsdienst zelf maar aan te bellen. De familie Jansen had het goed, zat er warmpjes bij. JL 32 was het tweede huis in de straat met een TV-antenne op het dak. De fam. Prins (JL3) beet dankzij hun elektrotechnische zoon Sjaak het spits af. Een heel klein, rond, groen oplichtend scherm dat vanaf de straat goed te zien was. De fam. Jansen had de TV opgeborgen in een manshoog TV meubel dat een groot deel van de voorkamer in beslag nam. Op Koninginnedag heb ik daar urenlang naar de defilé van Soestdijk gekeken. Het was echter niet de bedoeling dat het kinderuurtje TV op de woensdag- en zaterdagmiddag daar ook werd bekeken. Daar had tante Jannie duidelijk geen zin in!

Nog niet genoemde bewoners van JL32 waren Boefje en Tsjoida, twee kleine hondjes.

Zover ik weet zijn na het overlijden beide hondjes begraven onder de tegels van de achterplaats van JL32. En daar boven heeft tante Jannie nog jarenlang de was staan boenen.

Tante Jannie, nieuwsgierig naar wie er nu weer voorbij loopt.

Enige tijd geleden heb ik deze foto laten zien aan Klara van Es-Janssen (JL34). Klara is de dochter van Otto Jansen en Otto is de broer van Hubert Jansen van JL32. Zij wist over de foto het volgende te melden:

De dame rechts is mijn moeder, Rie Janssen-Schuil. Geboren en opgegroeid in Blok-zijl. Getrouwd met Otto, de broer van Hubert Jansen. De gebroeders Jansen kwamen uit Wuppertal en zijn ruim voor de tweede wereldoorlog in Nederland komen wonen. Beiden waren communist en de broer van Hubert heeft als gevolg daarvan enige tijd in een concentratiekamp in Amersfoort gezeten. Ik woonde samen met mijn ouders, zus en broer op de Rijkade nr.8. Er is na mij nog een kind geboren maar dat heeft maar een paar maanden geleefd. Daarna werd mijn broer geboren. Op de foto ben ik het meisje dat bij het meisje met de strik zit. Ik ben geboren in 1939.

De dame linksin de stoel is Mila. Zij is een Spaanse en was in de jaren dertig gevlucht uit Spanje. Vermoedelijk in verband met de burgeroorlog die daar toen woedde. Zij woonde korte tijd bij de familie Jansen maar dat was geen succes. Zij is later bij ons gaan wonen. Mila is later getrouwd met een zekere Gerard Duizend en zij woonden aan de Lage Morsweg. Zij hadden geen kinderen. Het witte hondje heette Boefje. De andere hond ,Tsjoida(?) , staat niet op de foto. Verder zien we recht in de lens kijkend Bart van Ulden van JL34. De andere twee meisjes zijn nog niet opgespoord. Foto is genomen rond 1940 en plaats van handeling is de achtertuin van JL32, bij de familie Jansen.

Oproep van Frans Prins.

Dit bericht is speciaal voor de reünie bezoekers van 22 sept. j.l.

Stuur een foto uit de periode dat we met op straat speelden, ongeveer vanaf 8 tot 14 jarige. Het liefst moet het gezichtje niet te klein zijn zie voorbeeld. Dan kan ik het in de film invoegen met een morf techniek

Stuur foto of bericht naar:

**Frans Prins,
Johanfrisoplantsoen nr 13
2231 VS Rijnsburg**

frans.prins@me.com

3-OKTOBERRRRRRRRR

Drie oktober eind jaren vijftig. De familie van Ulden (JL34) op weg naar de op-
tocht. Vlnr.: Frans, Hans, mw. en dhr. Van Ulden en Wim van Ulden. Op de
Lange Mare vlak voor Teekens, van "Tast toe, het is van Teekens" ! Wim zijn laatste
jaar in de korte broek! Drie oktober met droog weer! Geknipt en geschoren door kap-
per Klein uit de Hansenstraat.

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

Zomer 2015. Zo heel anders dan die zomers die in mijn geheugen zitten uit de jaren vijftig/zestig. Niet op de laatste plaats door de herinnering aan die talrijke snikhete dagen. Ging je niet mee met de vakantiebezigheden georganiseerd door de speeltuin- en buurtvereniging "Groenoord, dan verzon je zelf wel wat. Zoals dagenlang vermaak met een 50 tot 70 cm lange gele PVC-buis. Eventueel ondersteund met elastieken en lege luciferdoosjes. Soms dubbelloops! We hebben het dan over pijltjes schieten. De voorbereiding ging als volgt. Als kenner wist je dat niet elk papier geschikt was om er een pijltje van te maken. Krantenpapier kon echt niet. Wc papier werd absoluut een mislukking en ging in je buis vastzitten. Het beste papier was van de Margriet of Libelle en sommige radiobodes. Nietjes er uit en dan de nog dubbele blaadjes met een vlijmscherp aardappelschilmesje lossnijden zodat je een stapeltje losse blaadjes had. Afhankelijk van de doorsnede van de buis maakte je dan stroken van 15-20 cm lang en 5-6 cm breed. Deze hele bundel bewaarde je aan de band van je broek en zo ging je op pad.

Zomer, dus. Open ramen en als het mee zat voorzien van horrengaas. De ideale doelwitte. Zo liet je een spoor achter van "ik was hier". Vaak met meerdere vriendjes uit de buurt stroopte je straat na straat, poort na poort af. Terug naar die snik hete zomers. Na het avondeten nog even naar de vaart. Beetje rondhangen en verhalen vertellen en vooral veel luisteren als de grote jongens aan het woord waren. Gingen de lantaarns aan dan snel naar binnen. De nacht viel in. Het gevaar zat altijd in het donker!

Groet!

Ilse en Hans

Fam. van Strien JL 7

Ingred van Strien stuurde ons een verhaal over haar familie. De familie van Strien woonde al voor de oorlog op een bovenhuis op nummer 7 in de Jan Lievensstraat. Het nummer had als toevoeging geen a gekregen omdat onder de woning de bakkerij van Zuidervaart en later van van Noort was gelegen. Dhr van Strien was een veelzijdig man. Hij had een

speciale manier om zijn kinderen te waarschuwen voor het eten. Dat ging dan door het zijraam te openen en heel hard op zijn vingers te fluiten. Het verhaal gaat dat dit tot op het kleine landje was te horen. *Ingred: "Ook ik werd naar binnen gefloten op dezelfde manier, zijn fluit was in de FvM te horen. Dan had ik vijf minuten de tijd om naar huis te*

gaan anders werd ik gehaald. Tot ongeveer mijn 8-ste levensjaar mocht ik dan op zijn nek zitten. Op zondag op de fiets naar Noordwijk, ik achterop de tochtdeken, geweldig. Mijn moeder ging dan heerlijk op het balkon genieten van de Margriet".

Na de oorlog kreeg dhr. Van Strien diverse onderscheidingen voor moedig gedrag

en omdat hij met gevaar voor eigen leven het land had verdedigd. Dit leverde hem na de oorlog een officiële uitreiking van een medaille door Prins Bernard op. *Ingred: "pa zei ook altijd, als je in je recht staat altijd blijven vechten, nooit opgeven. Ben ook zo trots op hem."* Dhr. Van Strien zat ook in een muziekkorps, speelde in een bandje, was scherpschutter en deed ook nog aan boksen. *Ingred: "Klopt dat onze pa in een muziekkorps zat en hij speelde ook saxofoon in een bandje. Mijn broer Jhon zei van de week nog dat wanneer pa speelde, hij met Ellie, mijn schoonzus, op de*

dansvloer stonden. Wat een geweldige vader had ik. Ik was tot zijn dood dol op hem. Mijn moeder vertelde verhalen uit de oorlog, dat op een dag de Duitsers pa kwamen halen. Pa zat verscholen in het kolenhok op het balkon. Het waren een grote en een kleine Duitser. De kleine was fanatiek, de grote zag Jhon en de piano en vroeg iets te spelen. Hij had zelf ook een zoontje. De straat dacht, hemel, van Strien wordt opgepakt, maar

mijn moeder en broer bespeelde die Duitsers en zij gingen na een klets verhaal van mijn moeder weer weg".

Mw van Strien is in 1978 overleden. Zij was pas 58 jaar. De heer van Strien is in 1999 overleden en is 83 jaar geworden.

Jhon is eerst beroepsmilitair geweest en heeft later een succesvol assurantie kantoor gehad in Hazerswoude. Hij woont daar nog steeds en geniet van zijn pensioen samen met zijn vrouw Ellie.

Ed heeft jarenlang een eigen garage gehad in Leiden en hij is nu ook met pensioen.

Mieke heeft jarenlang bij juwelier Brinks op de Haarlemmerstraat gewerkt en Ingred zit dit jaar 44 jaar in de verpleging en gaat beginnen aan haar laatste jaar.

Mieke van Strien in haar dansschooltijd bij Wielinga.

Koninklijke onderscheiding. — Bij Koninklijk Besluit is de Bronzen Leeuw toegekend aan onze stadgenoot J. v. Strien, wonende Jan Lievenstraat 7a. In de oorkonde wordt vermeld, dat deze dienstpl. sergeant zich door het bedrijven van bijzonder moedige en beleidvolle daden in de strijd tegenover de vijand heeft onderscheiden, door in de morgen van de 10e Mei 1940 bij een gevecht tegen gelande vijandelijke parachutisten, die zich hadden genesteld in een huis tegenover de brug over de Rijn te Katwijk aan den Rijn, met enige andere vrijwilligers dit huis, van waaruit hevig mitrailleur- en geweervuur werd afgegeven, te bestormen; dat hij voorts door zijn onverschrokken en doortastend optreden er toe heeft bijgedragen, deze vijandelijke afdeling, nadat enkelen sneuvelden of buiten gevecht werden gesteld, gevangen te nemen.

Mariaschool - Haarlemmerstraat - jaren vijftig

Naar aanleiding van de foto met het personeel van de Mariaschool uit de jaren vijftig stuurde Mirjam van der Hulst – Van der Meijden ons de volgende mail:

Met veel plezier de krant gelezen en heb deze doorgestuurd naar mijn zusje, Anneke de Heiden – van der Meijden, getrouwd met Bert de Heiden, oud koster van de Hartebrugkerk en zij wonen nu al ruim vijftig jaar in Nijmegen.

Bert de Heiden is familie van de familie Waasdorp die op de Haarlemmerweg gewoond hebben. De moeder van Bert was een zus van mevrouw Waasdorp of te wel Tante Lenie en Oom Jaap Waasdorp. Ik heb Anneke gevraagd of zij de namen nog kent van de leerkrachten van toen en, ja hoor, zij lepelde ze allemaal op.

De foto met leerkrachten van toen, het waren juffen . Staande vlnr; Juffrouw Barry, juffrouw Baaijer - zij was begin jaren 50 plotseling van het toneel verdwenen- Zuster Alfreda, juffrouw Beenakker, juffrouw Koekenbier - zeer wuft, volgens mij rookte zij en was qua leeftijd iets eind jaren 40 begin jaren 50- , zuster Marie Sophie handwerken - zij bloosde snel vandaar dat zij de bijnaam "stoofpeer" kreeg- , juffrouw .v.d. Horst, juffrouw Peeters en juffrouw Rijkkelijkhuizen, - was ook wel een beetje wuft-. Zittend vlnr naar rechts juffrouw Montanus—volgens mij een zeer spontaan mens—, juffrouw .v.d. Berg, zuster Aquino, - hoofd en een van de betere nonnen die ik meegemaakt heb- , juffrouw van Oosten en zuster Leo, het grootste kring wat ik ooit heb meegemaakt. Zij beleefde er plezier in om iemand de grond in te boren.

Dinsdag 22 september.

Bijeenkomst buurtkrant-lezers

in

Café ReSpons, Korte Mare 4.

Vanaf 14.30 uur op het terras.

**Daarna in groepen onze oude
buurt in.**

**Neem oude foto's mee voor in de
buurtkrant !!**

Wie lezen deze krant?

Ada Borgman-de Graaf, Ad van Slingerland, Adrie Mulder, Andries van der Waals, Anneke Hogeboom, Annet de Groot, Annie de Jong, Arie van der Kraan, Arie van Duijvenbode, Barbara Hoesbergen, Bart Mark, Ben Cozijn, Ben Prins, Beppie Mulder, Bram de Vriend, Carla Hop, Carla Melman, Carla Segaar, Chris Waasdorp, Cock de Vriend, Coenraad Spaans, Connie Nieboer, Corrie Sinteur, Corrie Barning, Corrie Cornelisse, Corrie Erades, Corry Franke, Dick van Duijvenbode, Ellie Cramer, Elly Delfos, Erik Diks, Ernst van Noort, Eugène van Noort, Erverard Waasdorp, Fam. van der Gaag JL11, Frans Prins, Frans van Ulden, Fred Devilee, Gé Lovink, Gerard Klerk, Gert-Jan Onvlee, Grea Cozijn, Han Prins, Hannie Wiedijk, Hans Blansjaar, Hans van Ulden, Hans Guldemon, Hans Kallenberg, Hans Ruiten, Hans van Duijvenbode, Hans van Houdt, Henk Borgman, Henk Noppen, Herman Choufoer, Herman Perquin, Ien Mulder, Ilse Franke, Ineke Hogeboom, Ineke Klerk, Ingrid van Strien, Irene Hemerik, Jan Los, Jan Vinkesteijn, Jan-Willem Doorewaard, Janneke Brugman, Jannie Guerin, John Melman, Joke Klerk, Joke Lovink, Joke van Zuilen, Lenie Degen, Joop Mulder, Joop Noppen, Jory van Sjardijn, Karin Nijholder, Kees Waasdorp, Koos Goddijn, Koos Cornelisse, Lavinia Sinteur, Lenie Kriek, Lenie van Duuren, Leo Redel, Leo Diks, Leo Steinmetz, Liesbeth Ammazzini van der Meijden, Linda Dool, Loes van Slingerland, Louise Hemerik, Marga Segaar, Marianne Crama, Marianne Melman, Marijke Ruiten, Marja Kramer, Marja van der Meij, Martien van der Meij, Mieke Kriek, Mieke van den Berg, Mieke van Strien, Mieke Waasdorp, Mirjam van der Meijden, Monique Melman, Nell van Ulden, Nellie Waasdorp, Nico de Vriend, Nico Noppen, Nico van der Boon, Nico Waasdorp, Patricia Burgmeier, Paul Raaphorst, Peter Heuseveldt, Peter Hop, Peter Melman, Pierre Sinteur, Ragnild Dool, Remco Zandbergen, Ria Lovink, Riet Karreman, Rietje Cramer, Rik Borgman, Rineke Guldemon, Rita Vrouwenfelder, Ron Sinteur, Ronald Boetkees, Ruud de Groot, Sina Erades, Ruud Kramer, Steven van den Berg, Thea Goddijn, Theo Hoogland, Tiny Mark, Ton Prins, Ton van Noort, Tony Pracht, Toos van der Meij, Truus Los, Walter Krauwinkel, Wil Dubbelaar, Wilma Sinteur, Wim Burgy, Wim Postma en Wim van Ulden.

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

Deze week weer eens door ons buurtje gefietst. Zo zijn er meer die wel eens een ommetje langs de Vaart maken en dan eens een zijstraatje meepikken. Met de straten is niks mis. Tenminste als je je niet stoort aan de blokkendozen die op de platte daken van FvM zijn gezet. En in de BK is alleen de rij huizen met de oneven nummers nog origineel. De Floris Versterlaan loopt dood voor het autoverkeer. De JL is verlengd. De omgekeerde wereld. Heel veel is er op het weiland van boer Marius en van boer Roelof gebouwd. En het moet gezegd worden de architecten zijn kort aan de lijn gehouden. Op het voormalige parkeerterrein van de veemarkt is een mooi buurtje gebouwd. Met de toepasselijke naam Groenoord. Het volgende plan staat al weer op stapel om uitgevoerd te worden. Het "kleine landje" ofwel het verlengde van de GM wordt bebouwd. De rioolputten liggen er al vanaf 1938 maar nu komen er toch echt mooie eengezinswoningen. En we zijn nog niet klaar. Waar vroeger de boerderij van Kuiters stond zijn na de supermarkt en na een schoenengigant nu mooie woningen gekomen. En tot slot zijn op het voormalige LDWS terrein, achter de speeltuin en het bos van Verster, gigantische woontorens gebouwd. Het Manhattan aan de Vaart zullen we maar zeggen.

De buurt rond onze straatjes is zo goed als onherkenbaar. Wat overblijft zijn de oude foto's en verhalen. Dinsdag 22 september kunnen jullie ze kwijt in Café ReSpons. En kunnen we ook met zijn allen naar al dat moois gaan kijken!

Groet! Ilse en Hans

Fam. Hoogeboom DV 56

Op de achtergrond mw. Boetekees, Joke Boetekees en zusje. Tegen het hek v.l.n.r. Corrie, Leida, Anneke. Op de voorgrond Tonny Derks en zusje ???

Wij woonden op de Haarlemmerweg nr 56 en waren met 3 zussen Leida, Corrie en Anneke. Helaas is Leida in 1995 op 59-jarige leeftijd overleden. Ik ben Anneke en wil graag vertellen over mijn jeugd. Na school gingen wij altijd buiten spelen. Er waren genoeg kinderen in de buurt. Op gezette tijden was er b.v. 'n knikkertijd met van die kleiknikkers en 'n potje was al-

tijd gauw gevonden. Er werd wel eens om 10 tot 20 knikkers gespeeld. Ook was er 'n tollentijd of ballen, buut vrij of touwtje springen met 'n lang dik touw en soms kwam er 'n buurman om te helpen met draaien. Dit kon allemaal omdat er haast geen auto's reden. Wij zaten op de Maria-school in de Haarlemmerstraat +/- 20 minuten lopen van huis en dat 4 keer per dag. Als het

hard regende stond er soms 'n auto van de wasserij v. .Ommeren. De chauffeur was de vader van Bep Verhoeven en dan mochten we meerijden naar huis. In de vakantie gingen we met de speeltuinver-

Fam Hoogenboom. Uiterst links Corie en 2e van rechts Leida

eniging "Groenord" naar het Leidse Hout. Vanaf de speeltuin in kolonne lopend naar het bos, boterham mee en 's-middags kreeg je uit zo'n grote melkbus 'n heerlijk gekoelde bekertje limonade. Dat was een feest!
Als ik op m'n jeugd terug kijk konden we veel spelen en het kostte haast niets .

Anneke Borsboom-Hoogenboom

Reageren?
Mail naar
hansvanulden@gmail.com

Langs de Vaart. V.l.n.r. Anneke, Leida, Bep Verhoeven en Corrie.

Anneke in het midden tijdens de 1e H. Communie. Links Corrie en rechts Leida.

Dinsdag 22 september

**Bijeenkomst buurtkrant-
lezers in Café ReSpons
Korte Mare 4.**

**Vanaf 14.30 uur op het
terras!**

**Vergeet de oude
schoendozen niet.**

**Alleen de foto's meene-
men die daar al jaren in-
liggen!**

Hebben wij vroeger al eens een foto van het personeel van de Caeciliastraat in de buurtkrant gezet dan is het nu de beurt aan het personeel van de Mariaschool aan de Haarlemmerstraat in begin jaren vijftig van de vorige eeuw. Met dank aan Liesbeth Ammazzini-van der Meijden die mij de foto deed toekomen. Op de foto 14 personeelsleden en van duo-banen was in die tijd nog niet echt sprake. Wel moest je ontslag nemen als

Mariaschool - Haarlemmerstraat - jaren vijftig

je trouwde. Met zoveel personeel moet het dan ook een grote school zijn geweest, ingeklemd tussen de Haarlemmerstraat, Ursulasteeg en Caeciliastraat. Alleen maar juffen met een viertal nonnen. Een typische Rooms Katholieke Lagere school voor alleen meisjes. Een plantje op de tafel kon er nog net vanaf. Namen? Geen idee. Ik zat in die tijd op de montessori kleuterschool daar vlak naast. Jongens en meisjes samen. Op die leeftijd was dat nog geen belemmering voor

het leerproces!

Misschien dat iemand nog wat namen weet. Als decoratie het verplichte kruisbeeld aan de muur voorzien van een palmtakje als herinnering aan Palmpasen. Het schilderij straalt ook niet direct vrolijkheid uit. Laten we maar aannemen dat de dames zich niet in een klaslokaal bevinden. De jaren 50. Ook wel het saaiste decennium van de vorige eeuw genoemd. Men had de oorlog net achter zich gelaten en veel moest er worden opgebouwd! We weten er alles van, toch ?

LEIDEN - Door Loman Leefmans - 24-3-2015, Uit het Leidsche Dagblad:

"Na een kwart eeuw van leegstand, gesteggel en verval, wordt de monumentale villa op het adres Maredijk 161 eindelijk opgeknapt. Daarvoor zorgt aannemer Jobo die ook eigenaar is van het pand.

„Als de restauratie over twee maanden is voltooid, gaat het in de verkoop", aldus een woordvoerder."

De villa uit 1887 ligt in het driehoekige gebied dat on-

der meer bekend staat als de Big Boss-locatie of de Kop van de Schipholweg. Diverse aannemers, projectontwikkelaars en andere plannenmakers beten zich de afgelopen jaren stuk op het vervallen terrein. Inmiddels is het in handen van de firma Niersman die ook al wat ideeën zag sneuvelen, maar naar verwachting binnenkort nieuwe plannen presenteert.

Eén gedeelte van het gebied - de 19de eeuwse villa die tien jaar geleden tot Rijksmonument werd verklaard - is in handen van Jobo die het nu restaureert. Het monument nabij Willem de Zwijgerlaan en Haarlemmertrekvaart bevat, volgens opgave van een voormalige bewoner, glas-in-lood tochtdeuren met de gemeentewapens van Leiden Leiderdorp en Oegstgeest. Het interieur is verder vergeven van de authentieke ornamenten zoals Oudhollands tegelwerk.

In 1896 kwam het gebied aan de gemeente Leiden. Het deel van de dijk waar het huidige pand Maredijk 161 ligt, werd in de loop van de tweede helft van de eeuw opgekocht door de familie Van Hoeken. Deze familie bezat een houthandel, en de daarbij behorende zaagmolens. Daarnaast vervulden J.J. van Hoeken en J.A. van Hoeken een aantal politieke functies in de gemeenten Leiden, Leiderdorp en Oegstgeest en in de Provinciale Staten van Zuid-Holland.

Een deel van de houthandel was gevestigd aan de Maredijk. Gaandeweg kocht de familie de aangrenzende percelen, deels om zelf te gebruiken, deels als investering. De houthandel en de houtzagerij, zowel als de scheepsbouw vond hier langs de oever van de Mare plaats. Daarnaast bouwde J.J. van Hoeken op de aangekochte percelen in 1887 het huidige Maredijk 161 naar ontwerp van de Leidse architect W.C. Mulder.

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

De meidagen liggen al weer een stuk achter ons. De herdenking van de meidagen tijdens de Tweede Wereldoorlog heeft menig krant of televisieprogramma gevuld. Eind mei kreeg ik van Peter Melman een verhaal over de belevenissen van zijn schoonvader tijdens de oorlogsjaren en daarna. Theo Hoogland, een voor mij bekende man want hij woonde vlak achter ons in de FvM 31. Met daar tussen in twee in het veen wegzinkende achtertuinen. Na 70 jaar kreeg ik op deze manier wat meer informatie over het gezin dat jaren onze achterbuur was. Minstens zo belangrijk is de afspraak die ik deze week gemaakt heb met Paul van Café ReSpons. Hij verwacht alle lezers van deze krant op

**dinsdag 22 september
2015
vanaf 15.00 uur**

op zijn terras. Dan gaan we met zijn allen herdenken dat wij in onze jeugd in een heel bijzonder buurtje hebben gewoond.

*Niet vergeten. Gewoon komen. Eerst even in je oude straat kijken of alles er nog staat en dan bijkomen en bijkletsen op het terras.
We kijken er weer naar uit!*

Veel plezier met de krant.

Ilse en Hans

Theo Hoogland—FvM 31

Bokkeduinen 1938. Theo Hoogland, staande, 3de van links.

Terugblik van Theo Hoogland, een van de oudste Leidse veteranen uit de 2de Wereldoorlog, op zijn militaire opleiding en de meidagen van 1940.

Theo Hoogland, geboren 19 december 1919 op Texel, kwam op 13 oktober 1938 in militaire dienst. Vanuit zijn woonplaats Heerhugowaard in Noord Holland moest hij zich melden bij de Willem II

kazerne in Amersfoort. Na ontvangst van de kleding werd hij ingekwartierd in de Bokkeduinen in Amersfoort bij het 21ste Regiment Infanterie, 2de Legerkorps, 8ste Divisie. Commandant was Majoor Brière, die bij voorkeur de troepen te paard inspecteerde. Adjudant van Zol was een van de opleiders die de eerste beginselen bijbracht van wat tegenwoordig

"werken aan vrede en veiligheid" wordt genoemd.

Na voltooiing van de opleiding van 3 maanden werd Theo Hoogland in januari 1939 geplaatst in Den Helder, Fort Erfprins, als kwartiermeester.

Daarna werd hij begin mei 1939 overgeplaatst naar Fort Zanddijk nabij Den Helder. Het was daar redelijk primitief, er waren bijvoorbeeld geen toiletten voor de ongeveer 1000 man die er gelegerd waren. Het nabij gelegen bos werd als openbaar toilet gebruikt. Kustbewaking en loopgraven maken waren de werkzaamheden.

In Juni 1939 is soldaat Theo Hoogland afgezwaid.

Mobilisatie 28 augustus 1939, melden in Alkmaar. Daar komt hij ook Adjutant van Zol uit de opleiding weer tegen, krijgt opleiding tot timmerman en wordt na verloop van tijd overgeplaatst naar de gevechtsweg in de provincie Utrecht.

Theo Hoogland wordt ingekwartierd in de boerderij "Vicarie Erf" te Leusden (tegenwoordig een biologische boerderij

Soldaten marcheren de poort uit van kasteel Geerenstein.

met verkoop van deze producten) . De stal fungeerde als onderkomen voor de soldaten. Maar als de winter wordt moeten de koeien op stal en worden de soldaten overgeplaatst naar Kasteel Geerestein in Woudenberg.

In de winter van 1939/1940 stond de wacht aanvankelijk nog buiten de poort van Kasteel Geerestein. Maar later werd

het wachthuisje binnen de omheining geplaatst omdat de wacht in de avonduren enkele keren werd overvallen door landverraders of Duitse geheime agenten. Vanuit een auto werd de wacht aangesproken en de weg gevraagd waarna hij werd overmeesterd en zijn wapen werd buitgemaakt. Ook gebeurde het dat er 's avonds lichtkogels werden afgevuurd door waarschijnlijk diezelfde mensen om de linie en de wachtposten ter plaatse in kaart te brengen. Later bleek dat hoge officieren van het Duitse leger per trein naar Den Haag reisden en vervolgens met de auto naar de Grebbergen reddden om de linie te verkennen. Ook werd dankbaar gebruik gemaakt van de uitkijktoren van Ouwehands dierenpark om de Gebbenlinie te verkennen. Bij de aanval van de Duitsers in Mei 1940 beschikten de Duitsers over gedetailleerde kaarten van de Linie, de mijnevelden en voorposten.

Werken aan de linie.

Ieder regiment moest zijn eigen stelling graven. Loopgraven en verbindingssloopgraven (2 meter diep), kazematten, schietgaten, munitiedepots, commandoposten, verbandplaatsen, slaappleatsen, uitkijkposten, enz.;

vrijwel alles werd aanvankelijk met de hand uitgegraven. Pas toen het werk niet erg opschoot werden er draglines ingezet. Bovendien kwam er een smalspoor voor een kiepwagen om het zand af te voeren.

Bij het smalspoor, 3de van rechts Theo Hoogland

Tweede van links

Theo Hoogland bij de Dragline

Donderdag 10 mei 1940. De Duitse aanval op Nederland is begonnen en de soldaten moeten om 6 uur aantreden in Geerenstein

Tweede van links Theo Hoogland bij de Dragline

en vertrekken naar de Linie bij Leusden. Er vlogen toen al volop Duitse vliegtuigen richting westen.

Voor de Linie op een afstand van 1600 meter lagen de voorposten en in gebied tussen de voorposten en de Linie werd patrouille gelopen omdat daar ook Duitse verkenningseenheden actief waren. Dit leidde een paar maal tot een confrontatie. Ook vanuit de lucht werd de Linie bij Leusden bestookt door Junkers. Tijdens het patrouilleren werden op de verlaten boerderijen de kippen en varkens gevoerd. Tevens werden er eieren en hammen meegenomen, een welkome aanvulling op het menu omdat er buiten een paar koekjes niets werd aangevoerd. Het meest angstaanjagende moment aan het front was de nacht van 1ste Pinksterdag (13 mei) naar 2de Pinksterdag. De hele nacht artillerie vuur op de stellingen waarbij ook enkele boerderijen in brand zijn gevlogen. De berichtgeving over de aanvallende troepen veranderde steeds. Dan was er een bericht dat de Duitsers in snelle bootjes richting Linie kwamen, een half uur later het bericht dat de Duitsers door de Linie waren gebroken en vanuit het achterland een aanval zouden plaatsen. Iedereen moest klaar staan met de bajonet op het wapen om de aanvallers eraan te "prikken". Verschillende mannen huilden, anderen waren aan het vloeken en weer anderen aan het bidden. Het

leek op psychologische oorlogsvoering veroorzaakt door de steeds wisselende informatie over de Duitse aanvallers. 2de Pinksterdag 14 mei 1940 werd het 21ste RI teruggetrokken en rond half 7 's avonds werd de voettocht naar Fort Vechten met 70 kilogram bepakking (o.a. mitrailleur en munitie) aangevangen. Aanvankelijk via de weg maar op de Dodeweg in Leusden kwam het konvooi onder artillerie vuur liggen. Er vielen geen gewonden maar het paard van de keukenwagen werd gedood en een tweede moest worden afgemaakt. De Commandant achtte het toen veiliger om verder via de bossen van Austerlitz naar het Fort te gaan. Om ongeveer 7 uur 's morgens kwamen de mannen aan bij het "kleine " Fort. Vermoeid als zij waren gingen zij met bepakking als ruggensteun zitten en vielen in slaap. Lang duurde deze rust niet. Zij moesten verder naar het "grote" Fort Vechten en tijdens deze mars werden zij aangevallen door Duitse vliegtuigen waarbij zij onderaan de dijk dekking zochten. Wederom waren er geen slachtoffers. Na aankomst werd het 21ste Regiment Infanterie direct de loopgraven ingestuurd. Niet 2 meter diep zoals zij gemaakt hadden in de Linie maar iets meer dan een meter hoog en met 20 cm water erin. Niet echt een plek om je veilig dekking te geven. Ook de kazemat voor Theo Hoogland's mitrailleur was niet best gekozen, er stond een schuur in het schootsveld.....

Op de foto staat Theo links bij de 1000ste Fiat 500 die in Boskoop geassembleerd en gefabriceerd werd bij Leonard Lang (1952).

Theo Hoogland op zijn, van het Amerikaanse leger overgenomen, Harley Davidson. Met de zijspan eraan ging de familie er mee op vakantie.

Reageren?

Mail naar hansvanulden@gmail.com

15 mei 1940 de overgave.

Na ongeveer een week ging het 21ste RI naar de Bernhard kazerne in Amersfoort om alles in te leveren. Hierna met een vrachtwagen naar het station waar een extra lange trein met 2 locomotieven de soldaten huiswaarts bracht.

Na de Tweede Wereldoorlog is Theo in Leiden gaan werken. Theo en Gré Hoogland (overleden in 2002) hadden drie dochters, Marianne, Jenny en Margret en hebben van 1952 tot en met 1961 gewoond in de FvM 31.

Theo Hoogland, inmiddels 95 jaar, woont nog steeds zelfstandig in de Merenwijk en geniet elke dag van het prachtige uitzicht op de molen, het golfterrein en de Kaag.

Opgetekend door Peter Melman (schoonzoon).

De lagere school anno 1952

Schooljaar 1952-1953. Eerste klas (?) van de R.K.Mariaschool aan de Haarlemmerstraat. Op de foto juffrouw van der Horst. Een schooljuffrouw die van aanpakken wist. Zien we bekenden uit de buurt? Foto van Liesbeth van der Meijden.

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

De zomer is in aantocht. Als het even kan blijven we ook in de zomer maandelijks de buurtkrant versturen. Dit keer een mooi verhaal van Hans Kallenberg over zijn opa, bakker Kallenberg uit de Hansenstraat. Ook onze bakker. Kwam dagelijks met zijn bakfiets aan de deur. Op maandag als we het oude brood zat waren gingen we het heel vroeg in de morgen naar de winkel. We kregen het brood dan warm mee en bestrooiden het thuis met suiker. Een heerlijk ontbijt. Dat het brood vóór 10 uur 's morgens niet verkocht mocht worden wisten we niet. Het zou te maken hebben met het verbod om na tien uur op straat de matten te mogen uitkloppen. Niet iedereen had toen een stofzuiger. Als de stofwolken in de straten waren opgetrokken mocht de bakker op pad met zijn kar of bakfiets. Of zou het iets te maken hebben met het regelen van de arbeidsomstandigheden. Anders kwam de bakker 's nachts helemaal niet meer in zijn bed?

Vorig jaar hebben we elkaar op 3 september ontmoet op het terras bij café "De Respons". We overwegen om dit nog eens te herhalen in het bijzonder voor de buurtgenoten die er vorig jaar niet bij konden zijn. Je hoort nog wel of het door gaat.

Veel plezier met de krant.

Ilse en Hans

Speeltuin Groen Noord. Zomer 19 ??

Drie jonge kinderen poseren voor de fotograaf. Vriendinnen? Ik denk van wel. Niet echt hand in hand maar elkaar wel vasthoudend. Met een blik van "we horen bij elkaar".

Aan de kleding te zien eind jaren dertig. Misschien vlak na de oorlog? Met een wapperende vlag in top. Zou kunnen. Met hun "zondagse" kleren?

Niet echt de kleding om in de

speeltuin een beetje te ravotten.

De sokken naar beneden om bruine benen te krijgen. Het is een mooie zomerse dag. De speeltuin is nog niet in bedrijf. De schommels zitten nog vast met een overlangse ketting.

De speeltuin viert feest en dat wordt gevierd met een feestelijke strik in het haar. Wie zijn deze drie kinderen?

hansvanulden@gmail.com

Een hele mooie vrij recente foto van onze buurt genomen vanaf de Eschertoren aan de Willem de Zwijgerlaan. We beginnen bovenaan. Inderdaad de duinen met de kerktoeren van Oegstgeest. Iets lager in het midden de wipmolen uit 1735 aan de Groene Mareidijk met links de hoogbouw van het Diaconessenziekenhuis en daar tussen in het groen van het stadspark "de Leidse Hout". Het resultaat van een werkverschaffingsproject eind jaren twintig van de vorige eeuw.

Net achter de spoorlijn rechts de houtzaagmolen van Mulder, de Herder uit 1884 en helemaal links de resten van het afgebroken Agnes Lyceum.

Direct voor de spoorlijn in het blauw een klein bedrijventerrein op de plaats van de afgebroken vuilverbranding en rechts daarvan de Gabriël Metzstraat met de laagbouw van de peuterspeelzaal Pippeloentje.

Dan in het midden het spoorwegviaduct over de Vaart met daaronder de huizen langs de Vaart en in het midden fel geel/oranje de achterkant van de oneven nummers van de

Frans van Mierisstraat. Ruim voorzien van en extra "dozen" op het dak!

Daarvoor met de herkenbare puntdaken de Jan Lievensstraat, voor een deel verscholen achter de bomen. De eerste zonnepanelen zijn aangebracht.

En op de voorgrond links de even zijde van de nieuwbouw van de Bakkerkorfstraat. Ook hier rijkelijk voorzien van zonnepanelen.

Aan de overkant van de Jan Lievensstraat de kaalslag aan de Mareidijk. Het witte gebouw linksboven staat ook op het punt gesloopt te worden. Daar komen appartementen op 4 woonlagen. De mooie villa recht tegenover de Jan Lievensstraat –niet op de foto- staat momenteel in de steigers en wordt gerenoveerd.

Links vooraan nog een deel van de oude wasserij. Nu in gebruik door een autobedrijf. En een rij geparkeerde auto's langs de Floris Versterlaan met rechtsonder wat restanten als gevolg van de afbraak van de bijgebouwen van de Groenordhal. Inmiddels is de Floris Versterlaan als afsluiting van de wijk Groenord volgebouwd en lijkt het einde van de bouwactiviteiten op ons weiland in zicht te zijn gekomen.

Hierbij een verhaal van Opa Kallenberg, de bakker van de Hansenstraat).

Op 11 jarige leeftijd ben ik bij Bakkerij Vuijk te Koudekerk in dienst getreden als bakkersleerling met een weekloon van 50 cent en kost en inwoning (de kost was er zo, dat ik er honger heb gele-

den). Van deze 50 cent ging 15 cent af voor bootgeld naar Koudekerk op zondagavond en zaterdagavond. Voor de terugreis 15 cent.

Overschot na een week werken van 's morgens 04.00 uur tot 's avonds 19.00 uur was 20 cent!

Op 16 jarige leeftijd werkte ik bij bakker Hoogeveen te Voorschoten met een weekloon van 4 gulden en kost en inwoning. Bakker Hoogeveen raadde mij steeds aan "leef heel zuinig en probeer later voor jezelf een bakkerij op te richten, al moet je in het begin op een bos stro slapen". Ik heb het steeds in gedachte gehouden en na heel zuinig geleefd te hebben, kon ik op 22-jarige leeftijd een bakkerijtje overnemen. Ik woonde op de Oude Vest, daar had ik een bakkerij, maar na de 1e Wereldoorlog verkocht ik het pand om wat te sparen zodat ik elders (=Hansenstraat) opnieuw kon beginnen. Ik heb het geld toen op de bank Bodemcultuur gezet. Mijn vader (ook een Reinier Lodewijk) had al zijn spaarcenten van zijn hele leven o op de bank Bodemcultuur gezet. Ik had voor die tijd zo'n 800 gulden op de bank staan, wat voor die tijd een aardig bedrag was.

Toen ging de bank failliet. Dat was een hele schok, want ik kon heel moeilijk ergens geld lenen om de begrafenis van mijn vrouw te betalen. Zij is in het kraambed gestorven door een vergiftiging tijdens de zwangerschap van een dood geboren kind. Uiteindelijk kreeg ik 10% van het gespaarde geld terug..... ongeveer 80 gulden. En dat geld kreeg ik slechts in kleine porties.....

Vanaf 1926 ben ik de bakkerij in de Hansenstraat begonnen. We hebben gewoond in de Groenordstraat nummer 21. Ik heb in de Groenordstraat met mijn 2e vrouw gewoond. Uit het eerste huwelijk kwamen:

- *Lodewijk Kallenberg (die later de bakkerij op het Kamerlingh Onnesplein / Lammenschansweg is begonnen).
- * Maria Gijsbertha (geboren in 1916 en gestorven op 3 augustus 1917)
- * Koos Kallenberg
- * Gijs Kallenberg
- * Joop Kallenberg
- * Johannes Petrus Kallenberg, geboren op 29 oktober 1921 en gestorven op 3 november 1922)

- * en een dood geboren kind (18 december 1923).

Twee dagen na de geboorte van het doodgeboren kind stierf Johanna Wilhelmina Maria Kallenberg (Bemelman) in de leeftijd van 34 jaar.

Hans Kallenberg: " In 1925 hertrouwde Opa Kallenberg en een jaar later is Opa de bakke-

rij in de Hansenstraat begonnen.
Uit het tweede huwelijk kwamen:

- * Ton Kallenberg
- * Rien Kallenberg
- * Mattie Kallenberg

Opa hertrouwde en kreeg daarmee een stiefzoon Frans de Haas. In de oorlogstijd (=2e wereldoorlog) hebben er constant veel mensen ingewoond bij de bakkerij op de Groenordstraat / Hansenstraat. Een schoonzus van zijn eerste vrouw (van Luxemburg) zat met drie kinderen vanwege de evacuatie van alle inwoners uit Noordwijk. Daarnaast zat ook tante "Piet" (van zijn moederskant) in huis. Na de oorlog heeft ook nog een nichtje van zijn tweede vrouw in huis gezeten, alsmede Bep de Groot, dochter van zijn oudere zus. Toen Opa Kallenberg op leeftijd kwam wilde hij de bakkerij verkopen. Er was geen van de zonen die die de zaak kon overnemen. De

oudste zoon was inmiddels voor zichzelf begonnen, Gijs en Joop studeerden en Koos kon vanwege zijn handicap (Engelse ziekte) het werk niet aan. Opa heeft geprobeerd om Frans de Haas (zijn stiefzoon) uit Zuid Afrika terug te laten komen, maar Frans was net door de moeilijke jaren heen en het was voor hem niet aantrekkelijk om terug te komen. Rien zat ook in de zaak, dus werd ook hem gevraagd. Maar dan moest Rien eerst wel zijn middenstandsdiploma halen. Uiteindelijk is dit alles niet doorgegaan.

Omdat er geen opvolger was, is de zaak uiteindelijk verkocht.

(Opgetekend en geschreven door Hans Kallenberg, kleinzoon van bakker Kallenberg.)

De kinderen van opa Kallenberg, allemaal achter een bakkerskar

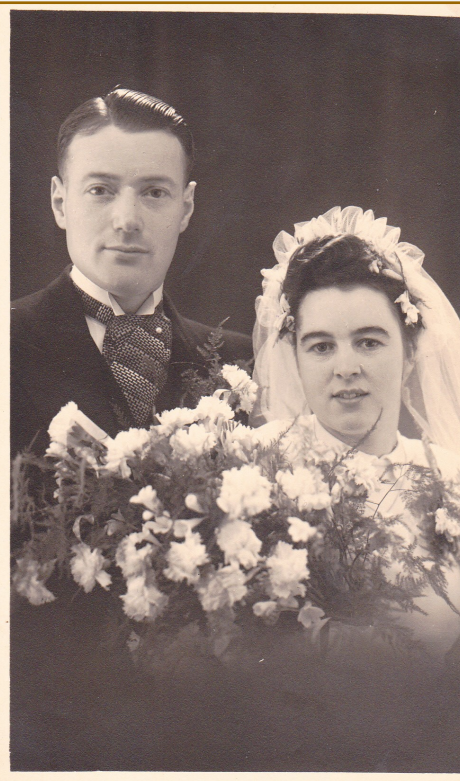
DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

De Koningsdag hebben we weer overleefd. Wel even wennen die naam. Koninginnedag is nog zo vertrouwd. Als kind met iets oranje aan vroeg in de morgen de straat op. In ons buurtje gebeurde er weinig. Iedereen zat vanaf half elf aan de buis gekluisterd. Het defilé op paleis Soestdijk. De hele familie op het bordes met een stralende Juliana, die als vorstin honderden cadeaus in ontvangst mocht nemen. Een paar duizend mensen schuifelden langs de Koninklijke familie. Het duurde uren en dat was van begin tot eind te volgen op het nog nieuwe medium, de TV. Wij hadden nog geen TV. Ons dak was voor de buurt nog herkenbaar leeg. Wij streken neer bij de burens, de fam Jansen JL32. Op de grond, schoenen uit voor de TV. Een kolossaal vrijstaand meubel met deurtjes er voor. Koninginnedag jaren 60.

In dit nummer centraal de familie Melman die, nadat de familie Hogeboom naar de FvM2 was vertrokken, boven melkboer v.d Born DV 58a ging wonen. Een mooi compleet verhaal dat wij graag in de krant plaatsen. Wie volgt? Veel plezier met de krant. Ilse & Hans

Mijn naam is Peter Melman en ik ben rond 1949, drie jaar oud, op de Vaart 58a komen wonen. Ons gezin bestond toen

verder uit mijn vader Ad Melman, mijn moeder Riet Melman-van Noort en mijn zusje Marianne. Het was een woning boven de melkzaak van Jan van der Born met op de eerste verdieping de huiskamer, "master bedroom", keuken, gang, toilet, kast, aan de voorkant nog een kleine slaapkamer en aan de achterkant een balkon met kolenkit. Om te baden had-

den wij een mobiele badteil, 's winters binnen en 's zomers op het balkon. En af en toe ging ik met mijn vader op zaterdag naar het volksbadhuis aan de van der Werfstraat. De zolder had voor en achter een slaapkamer en het midden gedeelte was voor algemeen gebruik, er hing zelfs een schommel.

Mijn ouders zijn op 7 januari 1944 getrouwd en woonden, voor zij naar de Vaart verhuisden in de Tiboel Siegenbeekstraat 10.

Mijn vader had een slagers opleiding genoten (1938) en heeft daarna voor het familiebedrijf Melco, gevestigd aan de Herenstraat, gewerkt. (Op de foto verderop met truck zijn broer Bert). Mijn moeder werkte eerst in de huishouding en later in een huishoudwinkel in Wassenaar. Toen wij op de Vaart kwamen wonen werkte mijn vader als vertegenwoordiger bij de Firma OLBA, een conserven- en vleesverwerkend bedrijf uit Olst in Overijssel. Later heeft hij o.a. nog gewerkt bij de Firma Ligtvoet (radio's en vooral Tv's) in de Kraaijerstraat, Gebr. Van Ulden, voor de verkoop van de DAF met het pientere pookje maar ook de BORGWARD en later bij de Firma

Blom aan de Zijlsingel voor de verkoop van Vauxhall en, in mindere mate, Bedford. Mijn vader was eerst lid van de atletiek vereniging "Holland" en trainde o.a. met Wim Slijkhuis (Maredijk), een topatleet op de 1500 en 5000 meter die bij de Olympische Spelen van 1952 2 bronzen medailles won. Verder heeft hij gevoetbald bij ASC in Oegstgeest tot in 1954(?) een voetbalknietje een einde maakte aan zijn veel belovende carrière. Hij is daarna een trouwe fan van Lugdunum geworden en ik, maar ook Rob en John, gingen vaak met hem mee, al was het alleen al om het zakje Smith Chips met apart verpakt een blauw zakje met zout dat wij tijdens de rust kregen. Mijn moeder was gewoon altijd thuis als wij uit school kwamen met een kopje thee en luisterend naar onze verhalen.

Marianne en ik gingen als voorbereiding op de lagere school naar de Montessori school op de Haarlemmerstraat. Daarna ging Marianne naar de Maria meisjesschool en ik naar de jongensschool in de Ceciliastraat. Kinderboerderijen waren er toen nog niet maar twee keer in de week liepen wij met plezier tussen de hokken over de veemarkt of keken bij de smid hoe een paard werd beslagen. Dat plezier was soms van korte duur als wij te laat op school kwamen en onze smoes "de brug was open" niet geaccepteerd werd. Op de veemarkt was handje klap bij de verkoop van dieren normaal en om dat te bezegelen werd er wat gedronken in een van de vele cafés rond de veemarkt. En dat vóór 9 uur in de ochtend! Als wij dan tussen de middag naar huis gingen liepen de koeien en ander vee richting slachthuis.

In de zomervakanties werd er meestal een huisje gehuurd voor 2 weken op Saxenheim bij Vierhouten. Aanvankelijk ging alles nog in één auto richting de Veluwe, maar in de loop der tijd werden achtereenvolgens Rob, John, Monique en Carla geboren en daarom werden later onze fietsen en koffers bij de NS afgeleverd en opgehaald bij het station in Nunspeet. Weer thuis gingen wij bij mooi weer naar het strand van Noordwijk, de dierentuin van Wassenaar en soms naar Den Haag, naar de Cineac, een bioscoop met een doorlopende voorstelling van meestal Charley Chaplin of Laurel en Hardy.

Na de lagere school is Marianne naar de Mulo gegaan en ben ik naar de HBS van het Bonaventura Lyceum gegaan. Na afloop daarvan is Marianne gaan werken als administratief medewerker en ik ben naar de Zeevaartschool in Scheveningen gegaan. In 1966 was het zover. Aangenomen als leerling stuurman bij Koninklijke Nederlandse Stoomboot Maatschappij (KNSM) en aangemonsterd op het m.s. Hermes, een reis via Curaçao, het Panamakanaal, veel tussenliggende havens naar Valparaiso in Chili. Een geweldige ervaring

en dat heb ik in diverse rangen aan boord volgehouden tot september 1977. Mijn laatste reis als stuurman was op het m.s. Diogenes.

In de tussentijd is er veel gebeurd. Wij zijn begin 1967 verhuisd naar JL 34, Rob is verongelukt in 1971 en ik ben getrouwd in

Peter, Riet en Marianne

1972 en verhuisd naar Heemskerk. En daar kwam ik op de bulldozer onze "oude" buurman van de Vaart, Gerrit van Egmond, weer tegen. En even later toen mijn schoonvader Theo Hoogland (FM 31 van 1951-1960 en inmiddels 95 jaar) naar de Merenwijk verhuisde bleek Gerrit zijn achterbuurman te zijn. Het was altijd een gezellig praatje met Gerrit. Helaas is hij een kleine 2 jaar

geleden plotseling overleden. Mijn ouders zijn eind jaren 70 na het overlijden van mevr. Segaar verhuisd naar het hoekhuis JL 36. Ik ging de zee op, Marianne de lucht in als stewardess bij Martinair. Hierna is zij achtereenvolgens verpleegkundige en erfelijkheid-onderzoeker geweest. Marianne is weduwe en

3 okt. Marianne, Ad, Rob en Peter

heeft een zoon. Zij is verder expert op het gebied van qigong en tiachi.

In september 1977 ben ik aangenomen bij het Loodswezen, toen een onderdeel van de Kon. Marine, en november 1978 ben ik

beëdigd als loods in de regio Rijnmond en verhuisd naar Spijkenisse. In 1988 werd het Loodswezen geprivatiseerd. Bij mijn weten de enige privatisering die zijn doelstellingen heeft behaald. Met veel plezier heb ik diverse soorten schepen geloodst, de ene keer 65 meter lang, de volgende keer 65 meter breed en 370 meter lang met een diepgang van 22 meter, maar ik heb ook gewerkt als dienstleider en instructeur. In 2001, op 55 jarige leeftijd, ben ik

met pensioen gegaan. Kort daarna werd ik gevraagd om dagelijks leider van de basis opleiding loodsen (2x per jaar een cursus van 3 maanden) te worden. Dit werk heb ik gedaan tot eind 2009 waarna de volgende klus

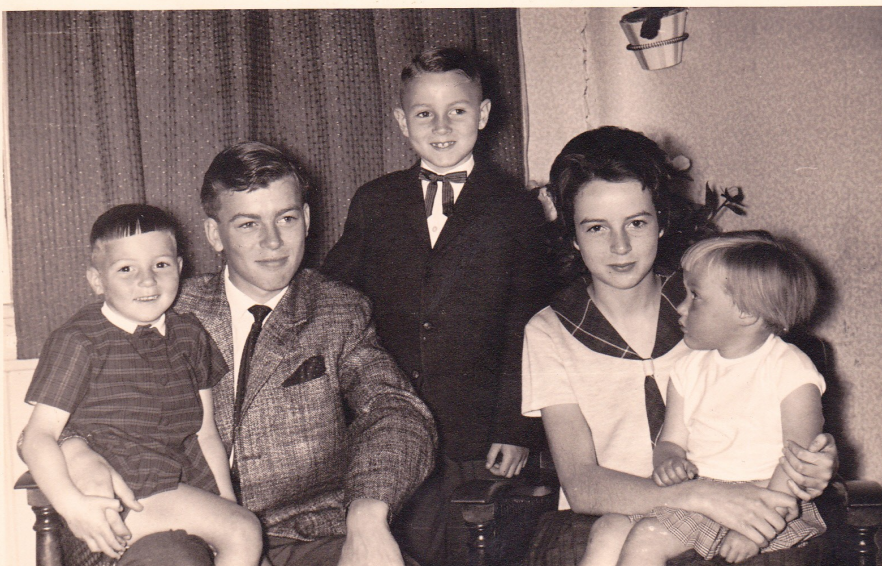
zich weer aandiende: Marine Operations Manager en Loods van de Borco terminal in Freeport op Gran Bahama. Het duurt even voordat je er bent, 2x overstappen, maar dan ben je op een eiland waar de inwoners zeggen "an other boring day in paradise". Ik heb daar ruim 1 ½ jaar met veel plezier en onder heel andere omstandigheden dan in Rotterdam gewerkt. Je moest daar op hurricanes letten en steigers in zee i.p.v. in een haven. Gelukkig mochten ik en mijn vrouw 4x per jaar naar Nederland vliegen om daar een bliksembezoek af te leggen. En uiteraard kwamen mijn zoon en zijn vrouw, mijn dochter, haar man en kleindochter ook regelmatig die kant op. Inmiddels is er nog een kleinzoon bijgekomen en genieten wij elke dag als een echte pensionado's.

Mijn broer John verdiende in zijn jeugd net als

3de stuurman Peter Melman, Miraflores-sluizen, Panamakanal, m.s. Ares.

Rob zijn geld door o.a. auto's te wassen en als pompbediende bij de benzinepomp van Joop de Haan bij Nettorama. Hij voetbalde samen met Leo Diks(JL 2) bij de junioren van Docos. Na zijn militaire dienstplicht is hij gaan werken bij Horesca, Leiderdorp. Om nog enigszins in conditie te blijven werd er 's avonds eerst hard gelopen en daarna gekeerd bij Ruud de Groot met een aantal buurtgenoten. Hierna besloot men om te gaan voetballen en werden zij

John, Peter, Rob, Marianne en Monique Melman

gecontracteerd door v.v. Oegstgeest. Dit voetbalelftal, het 8ste, had zelfs een sponsor, "Café Bar— 't Derde Deurtje" uit de Morsstraat die de trainingspakken verzorgde, en was bijna onverslaanbaar. Zij zijn kampioen geworden zowel in het veld als in de kantine..... John werkt nog steeds bij Horesca, is getrouwd heeft 2 dochters en inmiddels 2 kleinkinderen. Mijn zus Monique is de enige in de familie die vloeiend Servisch spreekt. Zij heeft dan ook 7 jaar in Trebinje gewoond met veel straathonden en katten en twee papagaaien, i.v.m. de gezondheid van haar man weer teruggekeerd naar Nederland. Voor die tijd heeft zij gewerkt als secretaresse/management

Onderste Rij, vlnr: Fred Devilee, Lenie van Duuren, Rob Melman, Ria de Kler en daar onder 2 zusjes(?) 2de rij, NB, Ilse Franken, Marianne Melman, Joke van Zuilen, Ton v/d Born, Fred de Groot, Peter Melman, Leo Redel en Herman Chefour. Links boven NB.

3M Marathon vonden mijn dochter en andere mede studenten. Monique en haar man wonen nu in Bad Bentheim, Duitsland.

Mijn jongste zus Carla is, na een paar jaar met kleurrijk kapsel rond gelopen te hebben, getrouwd met Joep en heeft een zoon en woont in Leiden. Zij en Monique sliepen in de JL 34 op een kamer met Rob, waar hij hen dikwijls verraste met leuke verhaaltjes, soms op de gitaar speelde en hand pop voorstellingen gaf. Mijn moeder overleed in 1985 op 66 jarige leeftijd en mijn vader in 1996 op 81 jarige leeftijd.

Staande rij vlnr: John Melman (JL), Karel den Edel (MS), Leo Diks (JL), Hennie v/d/ Hoeven (FM), Gert van Egmond (DV), Ron van Itersen, Ruud Segaar. Op de voorgrond vlnr: Ruud de Groot (DV), Tom Brinks (overleden), Matthieu Abrams (JL), Fred Segaar (JL) en Pierre Sinteur (FM)

April 2015— Peter Melman.

assistente bij het AZL/LUMC. Een hippe tante, die een goede tijd neerzette bij de 10 km van de

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

De winter ligt achter ons. Nog even door een paar koude dagen heen en we zitten in de lente. Zaterdag 27 maart 1965. Vijftig jaar terug. Een jaar na de loonexplosie van 1964. De lonen stegen dat jaar met 15% en de prijzen met ongeveer 7%. Er werd in ons land in een maand nog nooit zoveel gekocht als in december 1964. Wij kregen thuis in korte tijd telefoon, televisie, een koelkast, nieuwe kolenhaarden en twee splinternieuwe solexen stonden in de gang.

Op de voorpagina van het Leidsche Dagblad stond het laatste nieuws over de oorlog in Vietnam. President Johnson van de VS pakt de Ku Klux Klan in Alabama hard aan.

Philips komt in 1965 met een nieuwe vinding. De cassette recorder. Opnemen en weergeven is nu kinderspel. Voor maar 278 gulden. Een geluidsbandje kostte toen f 8.95 en een met voorbespeelde muziek f. 21,-. Let op we hebben het hier wel over guldens! Het tijdperk van de pick-up en het vinyl lijkt voorbij.

De nieuwe '65 Ford Cortina verschijnt op de markt met als moderne toepassing schijfremmen op de voorwielen. De Daffodil de Luxe met het slimme pookje was te koop voor nog geen 5000 gulden.

Als politieagent werken bij de Haagse politie met een minimaal salaris van 594 gulden.

Om het met de woorden van Ernst van Noort te zeggen: andere tijden!

Veel plezier met de krant.

Ilse & Hans

ANDERE TIJDEN

De titel heb ik zo genoemd daar het, nu 60 jaar later, absoluut een ondenkbare situatie zou zijn.

Op 12 jarige leeftijd kwam ik in de Jan Lievensstraat 5 te wonen. Mijn vader is daar op 11 mei 1953 een bakkerij begonnen. Het gezin bestond uit 7 kinderen.

Mede door het feit dat elke hulp noodzakelijk was, was er geen tijd om "buiten te spelen" - dus uit school direct mee helpen - en daardoor heb ik dan ook weinig van de buurtgenoten meegekregen.

In die periode was ik een zéér verlegen jongentje. Op nog geen 15 jarige leeftijd, twee

jaar na de opening, werd ik verplicht om tegen wil en dank in de bakkerij te gaan werken. De desbetreffende knecht Bert Lubach werd ontslagen omdat die te duur was. Het was zeer hard werken en het heette niet voor niets - je bent bakker dus vroeg op en laat wakker. Met mijn oudste broer Ton, die al met plezier in de bakkerij werkte, heb ik toen bijna drie jaar samengewerkt en toen hij op het punt van trouwen stond, is hij weggegaan en werd mijn broer Eugène, met mooie beloftes, de bakkerij ingehaald. Met mijn vader samen hadden wij 3 uitbreng wijken, met name Oegstgeest was erg belangrijk. Zelf had ik Leiden en Zoeterwoude en Eugène deels Leiden en Leiderdorp. De eerste jaren op de mandenfiets waar ik maar net overheen kon kijken en doodsangsten uitstond als ik moest beginnen i.v.m. het volle gewicht. Zeker in de winter-tijd, die toen nog echt winter was. Daarna op de bakfiets,

HIERMEDE BERICHTEN WIJ U, DAT WIJ OP
MAANDAG 11 MEI 1953, DES NAMIDDAGS TE
2 UUR,

OPENEN
VAN NOORT'S LUXE BAKKERIJ
LEIDEN

JAN LIEVENSTR. 5 — TELEFOON 31098

BELEEFD AANBEVELEND,

M. VAN NOORT.

welke later werd uitgerust met een hulpmotor.

Mijn vader deed vooral het brood gedeelte en Eugène en ik naast het brood de banketbakkerij. Voor de buitenwereld was het aanzien dan wel een middenstand gebeuren, maar de werkelijkheid was eerder, om in de sfeer te blijven - geef ons heden ons dagelijks brood.

In die tijd was het voor ons beiden kansloos om eruit te gaan en zoals Eugène later steeds aangaf: "door ingreep van boven" kwam er een einde aan die voor ons zo zwarte periode. (Mijn vader werd ziek - maagzweer- en op dokters advies is hij gestopt). De bakkerij moest verkocht worden en de enige die daar deels in geïnteresseerd was, was de LBF. Deels, omdat alleen de uitbreng, met name in Oegstgeest, waar de LBF geen "marktaandeel" had, voor hen interessant was. Gevolg hiervan was dan wel, dat Eugène en ik contractueel voor een jaar bij de LBF moesten gaan werken, met name voor de uitbreng in Oegstgeest. Als wij dit niet zouden doen, zou de bakkerij niet verkocht kunnen worden. Beiden hebben dit als zeer denigrerend ervaren, daar wij van ambachtelijke kwaliteit met een "hoog aanzien" naar een fabriekskwaliteit moesten met toen de

kreet LBF KLEF. En dan ook regelmatig te horen kregen...jullie zijn failliet (op z'n Leids "faaliet h6rrr")!

Het enige positieve was, dat wij voor de helft van de tijd gingen werken en dik twee maal meer gingen verdienen.

Tot op exact de dag af en geen minuut langer heb ik dat contract afgewerkt. Dat het zeker een ingreep van boven is geweest, blijkt ook uit het feit, dat ik daar op het kantoor Elly de Bruyckère heb ontmoet, waarmee ik inmiddels bijna 48 jaar gelukkig getrouwd ben. Die "ingreep van boven" blijkt ook uit het feit dat na het tekenen van het

contract met de LBF mijn vader volledig gezond werd verklaard.

Wat wij beiden er wel van overhielden was een enorme vechtlust om van de toekomst iets te maken. Na toen al diverse studies en

diploma's te hebben gehaald, was mijn grootste wens de commercie in te gaan en Eugène accountant te worden.

Mijn eerste werkgever, waar ik als freelance begon, was een Jodenmannetje waar ik de fijne knepen van het vak heb geleerd en een geweldige tijd heb gehad. Na twee jaar wilde

Geachte cliënte,

Door hard werken heb ik steeds U naar genoegen kunnen bedienen. Mijn gehele gezin werkte hieraan mee. Door ziekte ben ik echter uitgevallen.

Mijn 2 zoons zijn niet in staat al mijn klanten naar behoren te bedienen.

Ik liep zelf n.l. een grote wijk en bakte 's nachts. De Directie van de L. B. F. is zo vriendelijk geweest, ons de helpende hand toe te steken.

Verschillende van onze klanten zullen voorlopig door een bezorger van L. B. F. worden bediend. Het brood werd sinds enkele weken reeds door de L. B. F. gebakken.

Ik hoop dat U tegen de genomen maatregelen geen bezwaar zult hebben, en dat ik op Uw steun kan blijven rekenen. U helpt daarmee mijn gezin en de zorg tijdens mijn ziekte verlichten. Ik zal U daarvoor zeer erkentelijk zijn.

In het vertrouwen in deze moeilijke tijd op U te mogen rekenen verblijf ik,

Hoogachtend,

R. v. Noort
Jan Lievensstraat 5

ik vooral bij een merkfabrikant gaan werken met daarbij de specifieke opleidingen. Deze werd toen aangeboden bij Kortman en Schulte, onderdeel van AKZO consumer products.

Na eerst een jaar in Nederland te hebben gewerkt, werd ik uitgezonden voor een jaar naar België om daar met een selecte groep een verkoop organisatie op te zetten m.n. toen voor Biotex.

Bij terugkomst werd ik gepromoveerd tot Districtsmanager met de verantwoordelijkheid van acht vertegenwoordigers.

Ook werd toen de zeepfabriek het grootste wasmiddelmerk van Nederland overgenomen t.w. Castella en Dobbelman. Het sparen van de Castella-kopjes zal nog wel de nodige herinneringen oproepen.

In die periode de nodige Marketing NI-MA / Sales en Communicatie cursussen extern gevolgd en vele interne cursussen en workshops.

Na zeven jaar kwam er een omslag in de Food en Drug. Eerst de opkomst van de zelfbediening en later de supermarkten. Nagenoeg alle zogenoemde vrijwillig filiaalbedrijven verdwenen en Grootwinkelbedrijven en Discounters namen die plaats in. Ook binnen de AKZO consumenten groep kwamen de nodige overnames en samenvoegingen. Was eerst de samenwerking met o.a. Organon - Zwan (Zwanenburg vleesfabriek Oss - nu Unox) Sikkens - Duyvis - Zwitsal - Roosvice - California - Boldoot en Vapona. Daarin werd het Accountmanagement opgezet en werd ik gepromoveerd tot National Account Manager eerst Food en Drug en daarna Drug alleen, omdat grote merken zoals o.a. Sanex werden geïntroduceerd en de integratie van Intradal met merken als Prodent- Odorex - Proset haarverzorging - mannen cosmetica- alle schoen-

crème merken - o.a. Tana-Erdal-Kiwi, maar ook het totale onderdeel Valma en later Turtle Wax. Dit totaal aan Household en Personal Care werd toen onderdeel van Sara Lee als zustermaatschappij van Douwe Egberts / Van Nelle / Kanis & Gunnik. Door o.a. enorme veranderingen in het consumentengedrag de vele Productinnovaties en nieuwe Marketing concepten, was de noodzaak dit te volgen en werd de afdeling Trade Research opgericht waar ik verantwoordelijk voor werd. Dit heb ik als Trade Research Manager ruim acht jaar met veel plezier gedaan. Als laatste der Mohikanen kreeg ik op 57,5 jarige leeftijd

de mogelijkheid om gebruik te maken van de VUT regeling (ook dat waren ANDERE TIJDEN). Als Gentlemant Agreement was de deal wel, dat ik niet zou gaan bijwerken. Dit is inmiddels ruim 16 jaar terug en ik kom dagelijks nog steeds tijd te kort, dus bijwerken was dan ook niet in beeld. Naast de vele hobby's als tennissen / fietsen / vliegvisseren / tekenen / schilderen zijn het vooral de vele reizen die wij hebben gemaakt. Op onze wereldkaart zijn

dan ook weinig witte vlekken meer te zien. Dit virus hebben ook onze beide zonen. Na het afronden van hun universitaire studies gingen zij beiden een half jaar op 'wereldreis' en namen later drie maanden een sabbatical. Ook hun beide vriendinnen hebben dat virus. Helaas hebben wij geen kleinkinderen (zijn waarschijnlijk vergeten wat uit te leggen).

Met het klimmen der jaren gaan wij nu meer Europa "onveilig" maken en hopen dat nog lang samen te mogen doen. Een klim destijds naar de Himalaya, de Machu Picchu of een tropentocht in Suriname of Borneo met die hoge vochtigheidsgraad, zie ik ons ook niet meer zo doen. Ook de lange vliegreizen komen ons meer opbreken. Terugblikkende mag ik dus absoluut niet ontevreden zijn.

Bij het lezen van de Buurtkrant komen toch wat herinneringen boven en sommigen zijn mij zeker bijgebleven. Zo ook Lenie Kriek, die dikwijls samen met haar moeder, stevig gearmd langs liep met de vraag aan mij of het koud boven was (1m.83) Zag haar ook op de lijst staan, ben benieuwd hoe het met haar is. Ook aan Lucas Hemerik, die met zijn paard en wagen in Oegstgeest ventte heb ik leuke herinneringen. Ooit vroeg ik hem wanneer hij, i.p.v. een paard en wagen, nu eens met een "mooie slee" kwam voorrijden en hij antwoordde ... Ernst, als het gaat sneeuwen! Helaas is hij overleden, zo las ik. Van onze overburen, de familie Van Wezel, kreeg ik eind van het jaar altijd gratis vuurwerk en bij de familie Ouwerkerk was ik vaste

klant voor sigaretten.

Op de film zag ik nog een stuk nostalgie van de bakkerij wat later een smederij is geworden.

Op de lijst kwam ik Jaap de Vriend niet tegen, die ik nog ken uit Oegstgeest, hoe is het met hem?

Toen Elly en ik trouwde hebben wij een paar jaar aan de Oude Rijn in Leiden gewoond, achter van Zijp radio TV zaak aan de Haarlemmerstraat, voor slechts 32,50 gulden per maand inclusief water en... centrale TV antenne (vanuit zijn zaak). Jawel, dat waren ook ANDERE TIJDEN.

Met de nodige omzwervingen wonen wij nu, ja ja, aan de Oude Rijn in Alphen aan den Rijn, waar wij samen nog lang hopen te wonen. Ongetwijfeld zullen er oud bewoners zijn die mij nog kennen en zou ik het leuk vinden daar wat van te horen. Mijn e-mail adres is eabvannoort@hotmail.com

Bij gezonden een foto van mij met die mandenfiets en een foto van ons beiden vorig jaar uit Alaska. Ben benieuwd naar meerdere verhalen.

Vriendelijke groeten van

Elly en Ernst van Noort JL5

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

We zijn er uit. Wat wij vroeger de Jezz noemden heet bij de leverancier een familieschommel. Overigens nog geen reactie op ons verzoek om speeltuinverhalen. In deze uitgave dan nog maar een keer het verzoek. Wie weet?

Ruime aandacht voor het afschuwelijke ongeluk met Rob Melman, bijna 44 jaar geleden maar velen uit onze buurt herinneren zich deze namiddag nog als de dag van gisteren.

En nogmaals de oproep om te kijken in die oude albums of schoenendozen, waar die onvergetelijke plaatjes in liggen.

En stuur ze naar ons op of stuur een mail. En dan komen we ze halen. Zo hebben we er allemaal plezier van !

Gr. Van Ilse & Hans

Speeltuin "Groenoord" in de jaren vijftig

Wel heel moedig om boven de foto te zetten jaren vijftig, maar eigenlijk weet ik het niet. Allemaal meisjes van bijna gelijke leeftijd. Op dat jongetje na, vooraan met zijn grote zus als beschermengel er achter. Op de achtergrond het Witte Huis. Afgebroken in verband met het doortrekken van de Willem de Zwijgerlaan. Dus voor 1962. Zomer, de kamers van het huis worden gelucht. En de vlag in de tuin. In de achtertuin wel te verstaan. Sommige kinderen hebben een bordje om hun nek hangen. Een bewijs dat je lid was? Links de draaimolen waar ik nooit in ging. Dat was eerst hard hollen om die paal om dan 2 seconden te kunnen zweven. In mijn tijd liep het mechaniek boven in de paal ook niet al te soepel. Daarachter de schommels op verschillende hoogten en rechts dat zou best eens de stellage van de familieschommel kunnen zijn. En dan die strenge meneer naast de groep. De portier die was aangesteld om een oogje in het zeil te houden.

Kinderen Cozijn JL-20.
Vlnr. Ben, Anneke en Grea.

WIE?

We zijn op dit moment bezig met een speciale buurtkrant die alleen maar gaat over de speeltuin Groenord. Wie stuurt ons een verhaaltje over de speeltuin? Wat is je bijgebleven van de speeltuin? Met zijn allen op de "Jes". En nu maar hopen dat ik het goed heb geschreven.....

We hebben al aardig wat foto's maar je weet het, elke foto liefst met een verhaaltje is welkom.

Stuur je bericht naar:

hansvanulden@gmail.com

Op de foto hiernaast vind je de familie Devilee op de dag dat mijn ouders 25 jaar getrouwd waren: 12 oktober 1963.

De foto is genomen op het kamertje achter de winkel. Je ziet vlnr.: Rob, Ton en Fred met de ouders ervoor. In het rekje links zie je nog de sigaren, die los werden verkocht: per stuk.

Mijn vader verkocht ook maatjes sterke drank. Dat ging dus per tiende liter. Meestal jenever, jong of oud.

Die kamer liep, zoals het hele huis scheef af naar de binnenkant. Als je soep in je bord had en je zat met je rug naar de Frans van Mierisstraat, dan stak je de vork onder bord, zodat het makkelijker op te scheppen was. Het is ook geen wonder dat ze de hele tent af-

gebroken hebben om het pand opnieuw op te bouwen. Het bord rechts boven hangt nog bij mij aan de muur. Achter mijn ouders zie je een gordijn. Daar zit een schuifdeur achter en kon je direct de winkel in. Als er direct hulp nodig was in de winkel, tikte mijn vader of moeder op die glas-in-looddeur en dan moest er meteen iemand komen. Dat gebeurde als er b.v. kwajongens waren en ze de zaak niet vertrouwden.

Groeten van Fred Devilee.

11 maart 1971
Rob Melman JL34
verongelukt

In memoriam Rob Melman

Rob Melman is bij dat ongeluk gestorven. Verbijsterd door de berichten van zijn dood, realiseerden wij nog niet, wat dit betekende. Een jong leven was ineens afgebroken, in een flits was het gebeurd. Erg was dit.

Langzaam dringt het tot ons door wat het wil zeggen. Langzaam komen tot de ontdekking, wie Rob Melman eigenlijk was. Tijdens zijn leven was alles op als leerling-tamboer bij de Franciscusband. Hij geeft zich op als leerling-tamboer bij de Franciscusband. Hij is snel in het leren, speelt al gauw mee en wordt een zeer bekwame tamboer. Hij gaat zelfs leerlingen opleiden in de eerste beginselen van het tamboer-zijn.

Hij is een stille werker, een vrolijke jongen met een altijd blij gezicht, lacht graag. Hij moppert niet zo gauw en als er iets gedaan moet worden, dan is hij zonder veel ophef aan het werk. Wij staan er niet van te kijken dat er een mars van zijn hand komt, de „Pipercup“ noemt hij hem. „Een eenvoudige en klein marsje“, zegt hij zelf.

Het is allemaal zo gewoon, zo echt Rob Melman. Maar nu realiseren wij ons, wie hij was. Je gaat optellen wat hij deed en wat je zo vanzelfsprekend aannam.

Hij heeft een kort leven gehad, maar daarin heeft hij zich toch een plaats veroverd in zijn kring die moeilijk op te vullen is.

Rob was een stille werker, altijd blij, vol idealen voor de toekomst, met plannen die hij maakte voor zijn examen op de mavo. Waar hij ook was, op school, op de **band** steeds stond hij klaar om te helpen. Hij viel niet op door drukte, trad niet op de voorgrond. Maar juist daarom en vooral nu valt zijn gemis op.

Rob Melman, je blij gezicht, je lach, je werk, wij zullen het moeten missen, wij zullen ons best doen je niet te vergeten. Telkens als de band, jouw Franciscus Band, 'jouw werk, de Pipercup slaat zullen onze gedachten bij jou zijn, jouw werk zal je onder ons levend houden.

Dat God je moge belonen voor je leven hier, je werk hier, je voorbeeld voor ons allen, is onze bede. Rob, leef in rust en vreugde bij God.

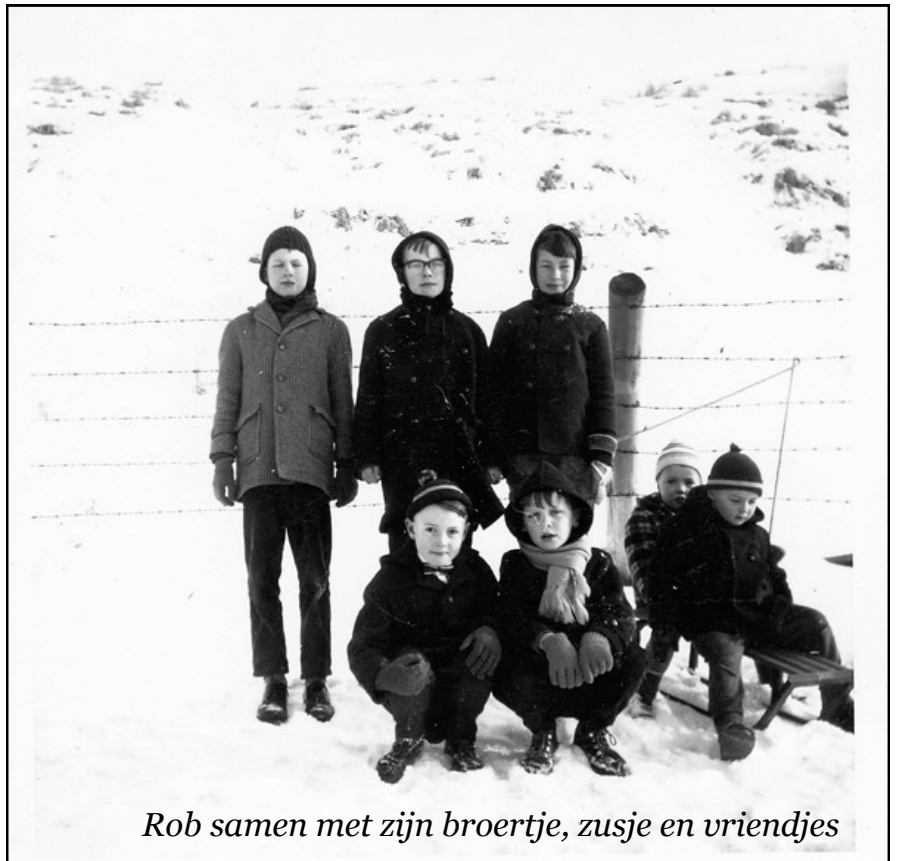
De Franciscus Band.

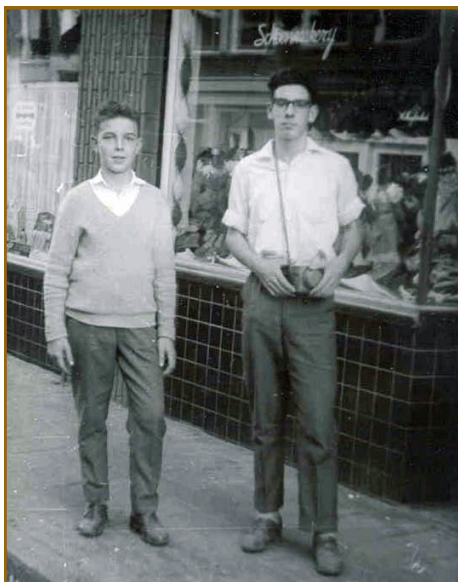
Op de foto vlnr. Martien van Haastrecht, Rob Melman en Ruud Mourik .

Op het kruispunt Apothekersdijk—Kippenbrug—Vrouwensteeg—Stille Rijn veroorzaakte de automobilist een volgende tragedie. Een bromfietser, die vanaf de Kippenbrug waarschijnlijk de Vrouwensteeg in wilde gaan, werd door de auto geschept. De bromfiets met twee berijders, werd tegen de winkelruit van de firma Langezaal gesmaakt. De 16-jarige R. J. E. Melman uit de Jan Lievenstraat overleed ter plaatse. Zijn mede-passagier, de 21-jarige S. v. Haastrecht uit de Frans van Mierisstraat, liep een schedelbasisfractuur op. Het is nog niet bekend, wie de bromfiets bestuurde.

Rob samen met zijn broertje, zusje en vriendjes

De boerderij van Zwetsloot moest er voor wijken, samen met de kleine huisjes onder de kastanjeboom. De boom staat er nog. De kop van de Vaart werd in 1958 opgeluisterd door een echte garage, de ELAM. De benzinepompen kwamen wat later. Ik herinner me nog de bouwplaten die werden uitgereikt bij de opening

Het strand in de buurt van Noordwijkerhout. Een bekende plek om de hitte in de buurt te ontwijken. Erg druk is het er niet en dat zou kunnen wijzen op een doorde-weekse dag in de schoolvakantie. Links Piet de Haan, woonde JL4 na het vertrek van de fam. Goddijn naar Schiedam. De vader van Piet

was centrifugist bij de Landbouw. De familie de Haan heeft maar kort in de Jan Lieveensstraat gewoond en mocht iemand meer weten over Piet dan graag een mail deze kant

En wie zijn deze heren? Met zekerheid rechts Bert Eradus tijdens drie oktober in 1959. Ergens in de stad. Samen met? Misschien Pietro Bergman van De la Bij's, winkel voor o.a. ochtendvoer voor kippen. Met Sapiol stond er in de advertentie. Zo werd in 1927 al reclame gemaakt voor diervoeder met toevoegingen. Allemaal uit een Electr. Pluimveevoederfabriek. En allemaal te koop op de Korte Mare 26.

En waar werd deze bijzondere foto genomen? Ergens in de Haarlemmerstraat of in het korte stukje Steenstraat tussen de Morsstraat en het Lido theater. Bert stond in ieder geval klaar om te fotograferen!

op. In het midden loopt Peter Hop DV44d mee te sjouwen met het gejutte stuk hout. En rechts Ben Prins JL3.

DE VAART EN ZIJN ZIJSTRATEN

Het eerste nummer van de vierde jaargang. Een moment om even bij stil te staan. Een nummer met veel foto's van vóór de oorlog.

Foto's die niet verloren mogen gaan. Foto's die we hebben gekregen van kinderen uit de buurt die er net zo over denken.

Dus kijk nog eens in die oude albums of schoenendozen, waar die onvergetelijke plaatjes in liggen. En stuur ze naar ons op of stuur een mail. En dan komen we ze halen. Zo hebben we er allemaal plezier van !
Ilse & Hans

Oma Cozijn JL-20

Oma Cozijn, geboren Anna Voorhuijzen, samen met haar kleinkinderen op haar 74^e verjaardag. Foto genomen op 19 juli 1943 in de achtertuin van haar oudste dochter Truus Hogeboom-Cozijn, die in de FvM woonde op nr. 2.

Vooraan zittend v.l.n.r. Ben van Ulden JL34, Ben Cozijn JL 20 en Anneke Hogeboom FvM 2.

In het midden Oma Cozijn met op haar schoot Wim van Ulden JL 34 en naast haar Bart van Ulden JL34.

Staande v.l.n.r. Agnes Brinkers, pleegkind in het gezin Hogeboom, Anneke Gravendaal, woonachtig in Noordwijk en Ineke en Jan Hogeboom FvM 2.

Oma Cozijn woonde in de jaren dertig in de JL-20. Daarna is zij bij haar oudste dochter Truus Hogeboom-Cozijn gaan wonen inde FvM 2. Daar is zij op 7 juli 1947 op 77 jarige leeftijd overleden.

*Ton van der Born (11 jr)
Op de Vaart
(winter 1956)*

WIE?

We zijn op dit moment bezig met een speciale buurtkrant die alleen maar gaat over de speeltuin Groennoord. Wie stuurt ons een verhaaltje over de speeltuin? Wat is je bijgebleven van de speeltuin? Met zijn allen op de "Jes". En nu maar hopen dat ik het goed heb geschreven.....

We hebben al aardig wat foto's maar je weet het, elke foto liefst met een verhaaltje is welkom.

Stuur je bericht naar:

hansvanulden@gmail.com

Op de foto hiernaast een winters prentje van vier bekende jongens uit de buurt op het ijs. Waar? Bij de Spoorloot? Het meertje van Koning misschien?

Staande van links naar rechts Aad Zandbergen John Mourik (FvM-11) en Gerrit Lorist (DV-52). Zittend Jaap Zandbergen (DV- 54a). Jaap woonde 38 jaar samen met zijn vrouw Trudy Evers op de Vaart. Eerst ingewoond bij de ouders van Trudy en na het overlijden van de moeder van Trudy, de kapster, is Jaap hoofdbewoner geworden. Een bovenhuis tussen de familie Knul en Lolkes de Beer in. Zij kregen drie kinderen, een zoon en twee meisjes, een tweeling. In april 2010 is Jaap overleden. Hij was elektrisch lasser bij de HWC. Trudy woont alweer geruime tijd in de Stevenshof. De kinderen zijn inmiddels 50 en 48 jaar. Aad Zandbergen woont ook in Leiden, is schilder en druk met boten.

Gerrit woont in een woonboot in hartje Amsterdam en zit in de lichttechniek van grote theaterproducties. Van John weten we jammer genoeg niet hoe het verder met hem is gegaan.

Een winterse Jan Lievensstraat. Datum 14 januari 1960. Noordoosten wind . Gevoelstemperatuur – 10 °C . Een korte zwaar winterse periode tussen 9 en 17 januari met matige vorst en enkele keren hevige sneeuwval. De stoepen zijn voor een deel schoongemaakt. Tegen de lantaarnpaal iets dat lijkt op een solex. Auto's zijn in dit stukje straat niet te bekennen. Logisch, want die hadden de meeste bewoners op het einde van dit ambtenarenstraatje niet. Op het weiland achter de straat ligt al een dikke laag zand. De molen nog net zichtbaar. Het hek aan het eind van de straat is al verdwenen. De koeien hadden definitief een andere plek gevonden. Ons speelterrein gaat op de schop!

Hiernaast een familiefoto van het gezin Antoni JL-33. in de zomer eind jaren dertig tussen de koeien. Dhr. Antoni werkte bij de Erdal en had als vertegenwoordiger een auto en een telefoon. Na zijn pensionering hield hij het bij een solex. Spoedberichten konden aan hem worden doorgegeven, De kinderen Elly (r) en Puck (l) waren aangenomen kinderen, zoals dat toen heette. Een van de kinderen was een dochter van een overleden zus van mw. Antoni.

Reageren??? Mail naar : hansvanulden@gmail.com

BEVRIJDINGSFEEST

„GROENOORD”.

Haarlemmerweg en omgeving vierde op 26 en 27 Juni het vredesfeest. Het goed opgezette programma bracht veel voor vermaak en ontspanning. Na opening op den eersten dag trok een fraaie gondelvaart zeer veel belangstellenden. De hoofdschotel van het feest op Woensdag vormde wel de **optocht** der kinderen, met versierde fletsjes, wagentjes, enz., waarbij veel mooie objecten te bewonderen waren. Helaas was een regenbui hier spelbreker. In den avond was er **optocht** der volwassenen, waarna een luisterrijk vuurwerk het openbare gedeelte van het feest afsloot. De buurtbewoners vermaakten zich hierna nog lang op een bal onder leiding van den heer Castelein in de hallen van het Openbaar Slachthuis.

Volwassenen en kinderen werden in den loop van den dag op royale wijze getracteerd. Een oliebolenkraam en een draaiorgel gaven aan het feest een Oud-Hollandsch kermisachtig cachet.

Winkeliers en buurtbewoners hadden hun etalages en gevels aantrekkelijk gemaakt door versieringen. De fraaie prijzen, die voor een en ander waren uitgelooft, stelden de deelnemers ruimschoots schadeloos voor den tijd en de moeite, die zij aan gevelversiering, **optocht** en gondelvaart hadden besteed.

De datum is 26 juni 1945. Van Ien Mulder (DV-21) een mooie foto gekregen van vier buurmeisjes klaar voor de bevrijdingsoptocht. Op de foto v.l n.r. Ria de Groot (DV-49b), Bep, Annie en Ina Mulder. Gedragen tijdens de grote bevrijdingsoptocht. Met linksboven het door Ina zorgvuldig bewaarde en door haar gedragen jurkje. De jurkjes waren met de hand gemaakt door mw. Plu, een buurvrouw.

Foto hieronder de familie de Graaf JL-26 samen met dochter Ada klaar voor de optocht der volwassenen met als thema "Het huis van Oranje"

